గెడా రంగారావు

ప్రత్యక్ష సాక్షి

వసుంధర

వెతకబోయిన తీగ కాలికి తగిలిన విధంగా శేషగిరి నాకు బజార్లో తటస్థపడ్డాడు. అయితే అతను కాఫీ హోటల్లో దూరడంవల్ల నేను బయట కిళ్ళీకొట్టు వద్ద ఎదురుచూస్తూ ఉండిపోయాను.

శేషగిరి నాకు స్నేహితుడు కాదు. అయ్యే అవకాశం కూడా లేదు. అతనికీ నాకూ అంతస్థులో చాలా భేదముంది. నేను మామూలు బడిపంతుల్ని. అతను లక్షాధికారి. అతను నన్నేమయ్యా పంతులూ అంటే నేనతన్ని నమస్కారమండీ శేషగిరిగారూ అని పలకరిస్తారు. ఇద్దరం ఇంచుమించు సమవయస్కులమే!

శేషగిరికి ముగ్గురు కొడుకులు. పెద్దవాడికిప్పుడు ఇరవ

య్యేళ్ళుంటాయి. రెండోవాడికి పద్ధెనిమిది. మూడోవాడికి పధ్నాలుగు ఉంటాయి. రెండోవాడికీ మూడోవాడికీ మధ్య పదిహేనేళ్ళ ఆడపిల్ల ఉంది.

శేషగిరి పిల్లలందరికీ నేను ప్రయివేట్లు చెప్పాను. చివరి ఇద్దరికీ ఇంకా చెబుతున్నాను. అదే మా పరిచయం.

నాకు ముగ్గురు పిల్లలు. పెద్దమ్మాయి వరలక్ష్మికి పంతొమ్మిదో ఏడు. రెండో అమ్మాయి రామావతికి పదహారేళ్ళు. ఆఖరివాడు రామనాథానికి పన్నెండేళ్ళు.

నాలుగురోజుల క్రితం వరలక్ష్మిని చూసుకుందుకు పెళ్ళివారొచ్చారు. నా కూతురని అనకూడదు కానీ వరలక్ష్మి చక్కనిచుక్క. ఏ పెళ్ళివారికైనా ఆమె అందం వెంటనే నచ్చుతుంది. అయితే పెళ్ళికి అందమొక్కటే చాలదు కదా– అందులోనూ చాలామందికి డబ్బే అందం.

వచ్చిన పెళ్ళివారు పిల్లనచ్చిందనీ అయిదువేలు కట్నమిచ్చే పక్షంలో ఈ పెళ్ళి జరుగుతుందనీ అన్నారు. అయిదు వేలివ్వలేనని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను. వరలక్ష్మి పేరుచెప్పి– రామావతి, రామనాథముల భవిష్యత్తులో చీకటి నింపడం నాకిష్టం లేదు. నా షరతులు నేను చెప్పేశాను. పెళ్ళి గుడిలో జరుగుతుంది. కట్నం వెయ్యిన్నూట పదహార్లకు మించదు. ఏ ఇతర లాంఛనాలూ జరపలేను.

నా మాటలువిని ముఖం ముడుచుకుని వెళ్ళిపోయారు పెళ్ళివారు. కానీ పెళ్ళికొడుక్కి పిల్లబాగా నచ్చినట్లు అతని ముఖం చూస్తూంటే తెలుస్తుంది. కానీ నేను మరింక ఆశలు పెట్టుకోలేదు. అయితే ఆశ్చర్యకరంగా నిన్న ఆ పెళ్ళివారింటినుంచి కబురు వచ్చింది. కుర్రాడికి పిల్ల

నచ్చిన కారణంగా నా షరతులన్నింటికీ అంగీకరించామనీ, ఎటొచ్చీ కట్నం మాత్రం రెండు వేలియ్యవలసి ఉంటుందనీ చెప్పారు.

వాళ్ళింతగా దిగివచ్చినపుడు నేనూ పట్టుదలగా ఉండకూడదనిపించింది. అందుకే నా అంగీకారాన్ని తెలియబరిచాను. మంచి ముహూర్తమొకటి ఈ నెల్లో నే చూసి పెళ్ళి జరిపించేయాలని మగపెళ్ళి వారభిప్రాయ పడుతున్నారు. కుర్రాడు గుమాస్తా ఉద్యోగం చేస్తూ దగ్గర దగ్గర నెలకు నాలుగొందలు సంపాదిస్తున్నాడు. మనిషి చూడ్డానికి లక్షణంగా ఉన్నాడు. వినయంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. వరలక్ష్మి ఈ పెళ్ళి చేసుకుని తప్పక సుఖపడగలదని నాకు తోస్తోంది.

కూతుళ్ళ పెళ్ళిని దృష్టిలో ఉంచుకుని నేను నాకు వచ్చే ట్యూషన్డబ్బుని బ్యాంకులో రికరింగ్ డిపాజిట్లో వేస్తున్నాను. ఈ సంవత్సరం చివరకు రెండు వేల అయిదు వందలు వస్తుంది. కాబట్టి ఈ పెళ్ళి జరగాలంటే డబ్బు నాకు మరీ అంత సమస్యకాదు. ఇప్పటికిప్పుడు మాత్రం ఎవరైనా రెండు మూడు వేల రూపాయలు అప్పుగా ఇవ్వగలిగితే పని సానుకూల మవుతుంది. అలా నాకు సాయపడగలవాడు శేషగిరి. నిన్న రాత్రిల్లా బాగా ఆలోచించి అతన్ని వెదుక్కుంటూనే ఈ రోజు బయల్దేరాను. ఇంటికి వెడితే ఇంట్లో లేడన్నారు. సరేనని వచ్చేస్తే - బజార్లో వెతకబోయిన తీగ కాలికి తగిలిన విధంగా శేషగిరి నాకు తటస్థపడ్డాడు.

శేషగిరి హోటల్లో సుమారు అర్ధగంట ఉన్నాడు. అతను హోటల్లోంచి బయటకువచ్చి ఎవరికంటా చూడ

లేదు. ఏదో సీరియస్ గా ఆలోచిస్తూ అతను పేవ్ మెంట్ మీద త్వరత్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెడుతున్నాడు. నా అవసరముంది కనుక నేనతన్ని అనుసరించాను. నా అవసరమలాంటిది కనుక - అతన్ని వెంటనే పలకరించలేక అనుసరించుకుంటూ వెళ్ళాను.

సాధారణంగా కార్లోతిరిగే శేషగిరి ఈ రోజు కాలి నడకన బయల్దేరడం విశేషమే ననిపించింది. అయినా డబ్బున్నవాళ్ళ విచిత్ర మనస్తత్వాన్నర్థం చేసుకోవడం అంత సులభం కాదు.

శేషగిరి వెనక్కి తిరక్కుండా - ఎవరికేసీ చూడకుండా వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ సూటిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు. అతను రెండు సందులు తిరిగాడు. అతనితోపాటే నేనూను.

ఒక సందులో ఒక చిన్న పెంకుటింటి ముందు ఆగేడతను. క్షణం తటపటాయించి ఒక్కసారి అటూయిటూ చూశాడు. ఎందుకో అతని కళ్ళబడరాదనిపించింది నాకు చటుక్కున కనిపించిన పక్కింటి మెట్లెక్కాను. కానీ అతన్ని గమనిస్తున్నాను.

శేషగిరి ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. అయిదు, పది, పదిహేను నిముషాలు గడిచినా ఇంకా బయటకు రాలేదు. నేను అసహనంగా ముందుకు కదిలాను. ఆ ఇంటి ముందు మరో అయిదు నిముషాలు నిలబడ్డాను. ఇంక నాలో ఓర్పు నశించింది. ఆ ఇంటివైపు చూశాను. తలుపులు పూర్తిగా వేసిలేవు. ఏమైతే అయిందని ధైర్యంగా ముందడుగు వేశాను.

తలుపులు తోసుకుని లోపలికి అడుగు పెట్టాను. విశాల

మైన హాలు. హాల్లో మూడు గుమ్మాలున్నాయి - వీధి గుమ్మంతాక, క్షణం తటపటాయించి కుడివైపు ద్వారం వైపు దారి తీశాను. తలుపులు కొద్దిగా తీసి - కనబడ్డ దృశ్యంచూసి మ్రాన్పడి పోయాను.

ఒక వ్యక్తి నేలమీద పడి ఉన్నాడు. అతనిగుండెల్లో కత్తిదిగి ఉంది ఆ వ్యక్తి - పక్కన కూర్చుని కత్తిపిడిని జేబురుమాలుతో తుడుస్తున్నా డొకతను. ఆ వ్యక్తి శేషగిరి.

నేను తలుపు తోయగానే శేషగిరి ఉలిక్కిపడి లేచాడు. నన్నుచూసి అప్రయత్నంగా - "నువ్వా - పంతులూ !" అన్నాడు. అంటూనే ముందుకు వచ్చాడు.

నా శరీరంలో వణుకు ప్రారంభమైంది. పారిపోవాలని పించింది కానీ కాళ్ళు సహాకరించలేదు. ఒక నిండు ప్రాణాన్ని నిలువునా తీయగల క్రూరత్వం శేషగిరిలో ఉన్నట్లు ఇంతవరకూ నాకు తెలియదు. అయితే ఆ క్రూరత్వాన్నిప్పుడు నేను కళ్ళారా చూశాను. శేషగిరి నన్నేం చేస్తాడు ?

శేషగిరి నన్ను సమీపించి- "ఎందుకొచ్చావిక్కడికి"? అనడిగాడు.

నేను తడబడుతూ ... "నేనేం చూడలేదు...ఏమీ చూడలేదు..." అన్నాను.

"చూడలేదులే - ఎందుకొచ్చావని అడుగుతున్నాను" రెట్టించాడు శేషగిరి.

"పెద్దమ్మాయికి పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. మూడు వేలు కావాలి. అప్పెక్కడా దొరక్క మీ యింటికి వెళ్ళాను. మీరు లేరన్నారు. నిరుత్సాహంగా బయటకు వచ్చేశాను.

అనుకోకుండా ఈ ఇంట్లోకి వెడుతూన్న మీరు కన బడ్డారు. కాసేపు ఎదురుచూసి లోపలకు వచ్చాను. అంతే ఇంకేమీ చూడలేదు..."

శేషగిరి నిట్టూర్చి జేబులోకి చెయ్యి పోనిచ్చాడు. జేబు లోంచే ఒక నోట్లకట్ట బయటకు తీసి నాకిచ్చాడు. అది కొత్త నోట్లకట్ట. అన్నీ యాభై రూపాయల నోట్లు.

"మొత్తం అయిదువేలు. అప్పుగా కాదు. ఊరికే ఇస్తున్నాను. వెంటనే ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపో" - అన్నాడు శేషగిరి.

నేను వెంటనే వెనుదిరిగాను.

"ఇదిగో - వెళ్ళేముందు ఒక్కమాట. నువ్వు మూడు వేలడిగితే నేనైదు వేలిచ్చాను. నువ్వప్పుగా అడిగితే నేనూరికే ఇచ్చాను. యివన్నీ నువ్వు గుర్తుంచుకోనవసరం లేదు. కానీ ఇక్కడ నువ్వేమీ చూడలేదన్న విషయం మాత్రం గుర్తుంచుకోవాలి-" అన్నాడు శేషగిరి.

2

మర్నాడు పేపర్లో ఆ హత్య గురించిన వివరాలు పడ్డాయి.

హతుడెవరో తెలియడం లేదట. హంతకుడు హత్య చేశాక - అక్కడ తనకు సంబంధించిన ఏ గుర్తులూ లేకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడట. కత్తిపిడి మీద వేలిముద్రలతో సహా అన్ని ఆధారాలూ తుడిచేశాడట. హతుడెవరో, హంతకుడెవరో - అసలాహత్య ఎందుకు జరిగిందో ఎవరికీ అంతుపట్టడం లేదట.

హత్యజరిగిన ఆ యిల్లు సుబ్రహ్మణ్యం అనే అతని పేరు మీద ఉన్నదట. ఆ సుబ్రహ్మణ్యం ఎవరోకూడా ఆచోకీ

తెలియడం లేదు. ఇల్లు విశాలమైన ఆవరణలో ఉండడం ఆ చుట్టుపక్కల వాళ్ళెవ్వరికీ – ఆ ఇంట్లో ఎవరున్నారో ఏంజరుగుతూంటుందో తెలియదట. చూచాయగా ఎవరికైనా తెలిసివున్నప్పటికీ–హత్య జరిగిన ఇల్లు కావడంతో ఎవ్వరూసరైన సమాచార మివ్వడం లేదని పోలీసులు భావిస్తున్నారుట.

వివరాలు చదివితే నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. శేషగిరి అన్నీ పథకం వేసుకుని చాలా పకడ్బందీగా చేశాడు హత్య. అనుకోకుండా నేను చూడటం సంభవించింది తప్పితే – లేకుంటే ఎవ్వరికీ ఈ హత్యగురించి మూడో కంటివాడికక్కూడా తెలిసుండేది కాదు.

నా మనసు మనసులో లేదు. భావిభారత పౌరుల్ని తీర్చిదిద్దవలసిన ఉపాధ్యాయుణ్ణి నేను. నా కళ్ళముందు జరిగిన హత్య గురించి నిర్లిప్తంగా ఉంటున్నాను. ప్రభుత్వానికి, పోలీసులకు సమాచారా న్నందించడం లేదు. నేను చేస్తున్నది పెద్దతప్పు. అయిదు వేలు లంచం తీసుకుని అధర్మానికి అమ్ముడు పోయాను.

ఎల్లకాలమూ మనస్సాక్షిని నమ్ముకోకూడదు. వాస్తవిక జీవితంలోని సాధకబాధకాలు మనకు కర్థం కావు. దానికి మనిషిని సాధించడం మాత్రమే తెలుసును.

అయితే ఆ సాయంత్రం జరిగిన మరో సంఘటన నా మనసుకు కూడా బుద్ధి చెప్పింది.

సుమారు అయిదుగంటల ప్రాంతంలో–నేను ట్యూషన్ చెప్పడానికి శేషగిరింటికి బయల్దేరుతున్న క్షణంలో మా యింటికి ఒక మనిషి వచ్చాడు. ఆరడుగుల ఎత్తుగల ఆ మనిషి కండలు తిరిగి – భీముడిలా ఉన్నాడు. పాంటూ

షర్టు వేసుకున్నప్పటికీ ముఖంలోనూ కళ్ళలోనూకూడా సంస్కారం కనబడ్డం లేదు. అతని చూపులు తీవ్రంగా ఉన్నాయి కూడా.

అతన్ని నేనాశ్చర్యంగా చూస్తూ - "ఎవరు కావా లండీ ?" అనడిగాను.

"శివశంకరంగారూ మీరేనా ?" అడిగేడతను.

ఆశ్చర్యపోతూ - "అవును-నేనే!" అన్నాను.

"అయితే మీరే కావాలి -" అన్నాడతను.

"రండి-కూర్చోండి-" అన్నాను. అతనువచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని ఒకసారి మా యింటిని పరీక్షగా చూశాడు. అతని ముఖంలో రవంత తిరస్కారభావం కనబడింది.

"బడిపంతులట కదా మీరు-" అన్నాడతను.

అతనడిగిన పద్ధతి నాకు నచ్చలేదు - "మీ రెవరో తెలుసుకోవచ్చా?"

"నేనెవర్నంటారా -" అతను అర్థం లేకుండా నవ్వాడు - "పచ్చిసెత్తురు తాగేవాణ్ణి -"

ఉలిక్కిపడ్డాను. అతను పచ్చిసెత్తురు తాగేరకమని చూస్తూంటే అనిపిస్తుంది. కానీ అతనికి మా యింట్లో పనే ముంది ? నాకు కాస్త భయం కూడా వేసింది. మా ఇంటిలో పచ్చిసెత్తురు దొరకదని - ఎలా చెప్పగలను. మొత్తం అయిదుగురం మనుషులున్నాం !

"మీ మాటలు సరిగా అర్థం కావడం లేదు. మీకు నాతో పనేమిటోకూడా తెలియడం లేదు..." అన్నాను వీలైనంత వినయంగా.

"ఆ అవసరం మీకేంలేదులెండి. నేను మామూలుగా నాటుసారా తాగుతుంటాను. అవసరమైనప్పుడు మాత్రం

పచ్చి నెత్తురు తాగుతుంటాను. ఖర్చుగురించి భయపడే రకం కాదు నేను. ఎంత ఖర్చయినా నాగురించి భరించే పెద్దమనిషి ఉన్నాడు...'' అతను ఆగాడు.

నేనేమీ మాట్లాడకుండా అతని వంకే చూస్తున్నాను.

''ఆ పెద్దమనిషి పేరు శేషగిరి. ఆయన ధర్మాత్ముడు. లేనివాళ్ళకివ్వడానికి కాయన చేతికి ఎముకుండదు. ఎవరింట్లో నైనా పెళ్ళిఅంటే ఆయన అయిదువేలు దానంకూడా ఇస్తూంటాడు...''

''అలాగా ?'' అన్నాను ఏమనాలో తెలియక.

''పచ్చినెత్తురు తాగే నేను శేషగిరిగారంటే ప్రాణమిస్తాను. ఆయన స్నేహితులంతా నాకు స్నేహితులు. ఆయన శత్రువులంతా నాకు శత్రువులు. శత్రుత్వమంటే నేనెంతకైనా తెగిస్తాను. ఎందుకంటే నాకు జైలు, పోలీసులు అంటే భయం లేదు...'' అన్నాడతను.

''మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా...'' అడిగాను.

''గవర్రాజు...'' అన్నాడతను.

''చూడండి గవర్రాజుగారూ - మీరీ విశేషాలన్నీ నాకెందుకు చెబుతున్నారో తెలియదు...''

''ఇంకా చెబుతాను వినండి...'' అన్నాడు గవర్రాజు ''నా కెవ్వరూలేరు నాకు నేనే. ఈ లోకంలో అందుకే నేనేమైపోతానన్న భయం లేదు నాకు. శేషగిరిగారేదైన అయిపోతారని అనుమానం కలిగినప్పుడు- నేనేమైనా అయిపోతాను...''

''అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి. కానీ ఈ వివరాలు తెలుసు కోవడంవల్ల నాకు ప్రయోజనమేమిటి ?''

''చాలా ప్రయోజనముంది- ఎప్పుడైనా శేషగిరి

గురించి ఆలోచించినపుడు – మీ ఆలోచనల్లోకి నన్ను కూడా రానివ్వండి. అప్పుడు మీ ఆలోచనలు సక్రమమైన దారిలో పడతాయి...” అతను లేచి “వస్తానుమరి. చాలా శ్రమిచ్చినట్లున్నాను. నన్ను మాత్రం మరచిపోకండి...” అన్నాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

అర్థమైంది. నా బుద్ధి పెడత్రోవలు పడుతుందేమోనని శేషగిరి నాకు హెచ్చరిక పంపాడు.

3

వరలక్ష్మి అత్తారింటికి వెళ్ళిపోయింది. ఎన్నాళ్ళుగానో అలవాటైపోయిన నా పెద్దకూతురు ఇంట్లో లేకపోవడంతో ఇల్లు బాగా చిన్నబోయింది.

సాయంత్రం ఒక్కణ్ణి నడవలో కూర్చున్నాను. ఆ రోజు ప్రయివేటు లేదు. కాస్త దాహంవేస్తే, అలవాటు ప్రకారం “అమ్మాయ్ వరలక్ష్మీ” అని పిలిచి నాలిక్కరుచుకున్నాను. ఇంకెక్కడి వరలక్ష్మి–అది హాయిగా కాపురానికి వెళ్ళిపోయింది.

“ఏం నాన్నా!” అంటూ పరుగెత్తుకు వచ్చింది, నా రెండో కూతురు రామావతి. దానికేసి చూడ్డానికి భయం వేసింది. ఎవరుమాత్రం నా దగ్గర శాశ్వతంగా వుంటారు? ఈ నాడనుబంధాల్ని పెంచుకుంటే రేపది ఆ బంధాలన్నీ తెంచుకుని భర్తతో ఎగిరిపోతుంది. అయినా నెమ్మదిగా రామావతికూడా సంబంధాలు చూడాలనుకున్నాను.

“ఏం నాన్నా” అంది మళ్ళీ రామావతి.

“కాస్త దాహంగా వుందమ్మా” అన్నాను. రామావతి లోపలకు పరుగెత్తింది. మరుక్షణంలోనే చేతిలో

గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు తీసుకువచ్చి నా కిచ్చింది. సరిగ్గా అప్పుడే ఎవరో తలుపు తట్టారు.

"ఎవరో చూడమ్మా" అని మంచినీళ్ళు తాగి గ్లాసు కుర్చీపక్క నేలమీద పెట్టాను.

రామావతి తలుపు తీసింది. సుమారు పాతికేళ్ళ యువకుడు లోపల అడుగుపెట్టాడు. మనిషి చాలా ఫేషనబుల్ గా వున్నాడు. "శివశంకరంగారి ల్లిదేనాండీ!" అన్నాడతను మర్యాదగా.

ఆ యువకుణ్ణి చూసి రామావతి సిగ్గు పడింది. "ఆయనే శివశంకరంగారు. మా నాన్న" అని తను ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. అతను నెమ్మదిగా నా దగ్గరకు నడుచుకుంటూ వచ్చి, "నమస్కారమండీ" అన్నాడు.

అతన్ని నేను పరీక్షగా చూశాను. మనిషి నెక్కడా చూసిన గుర్తులేదు. ఎప్పుడూ పరిచయమున్నట్లు స్ఫురించడంలేదు. ఇప్పుడే మొదటిసారిగా చూస్తున్నట్లుంది. సంశయంగా చూస్తూ, "అలా కూర్చోండి. మీ రెవరో ఎంత ప్రయత్నించినా గుర్తు రావడంలేదు" అన్నాను.

"ఎలా వస్తాల్లెండి, ఇదే మన తొలి పరిచయం" అన్నాడతను నవ్వి.

అతను మాట్లాడ్డంలో వినయం, మర్యాద, గౌరవం అన్నీ ఇమిడివున్నాయి.

"నన్ను రామారావంటారు. నేనొక ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ ని" అన్నాడతను మళ్ళీ.

ఆశ్చర్యంగా అతనివంక చూసి, "ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ లకు నాతో ఏం పని?" అన్నాను.

"ఒక హత్యకేసు విషయంలో మీ దగ్గర్నుంచి కొంత

సమాచారం లభిస్తుందని తెలిసి వచ్చాను.''

''హత్య కేసా?'' భయంగా అన్నాను.

''అవును. శివరావు హత్యకేసు!'' అన్నా డతను.

''శివరావంటే ఎవరు?''

''శివాలయం వీధిలో సుబ్రహ్మణ్యం గారింట్లో గత నెలలో హత్య చేయబడ్డాడు శివరావు'' రామారావు చెప్పాడు.

నాకు అర్థమయింది. ఆ హత్యకు నేను ప్రత్యక్షసాక్షిని. అప్పట్లో పేపర్లో పడిన వివరాలనుబట్టి హతుడి పేరు తెలియలేదు. ఆ తర్వాత ఆ కేసుగురించి పూర్తిగా మరిచిపోయాను. అందులోనూ గవర్రాజు వచ్చి హెచ్చరించాడు కాబట్టి, ఇంక అసలా విషయం పట్టించుకో దల్చలేదు. అయితే ఆ హత్యగురించి నాకు తెలుసునన్న విషయం ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ రామారావుదాకా ఎలా వచ్చింది?

''అవును. ఆ హత్యగురించి పేపర్లో చదివాను.అప్పట్లో హతుడి పేరు తెలియదని రాశారు...''

రామారావు నవ్వాడు. ''ఏ కేసయినా మొదట్లో అలానే వుంటుంది. కానీ, పోలీసులు చేతులు ముడుచుకూర్చోర్చరు. వెంట్రుకనుంచి మొదలుపెట్టి మనిషిని సాధిస్తారు. ఆ తర్వాత కేసు చాలాదూరం వెళ్ళింది. హతుడి పేరు శివరావు. అతనొక బ్లాక్ మెయిలర్. ఈ ఊళ్ళోని ధనవంతులు చాలామంది ప్రాణా లతని గుప్పెట్లో వున్నాయి. అందర్నీ బెదిరించి డబ్బు గుంజడం అతని వృత్తి. అతను డబ్బు తీసుకుందుకు సుబ్రహ్మణ్యం యింటి కెన్నుకున్నాడు.

సుబ్రహ్మణ్యానిదీ ఊరు కాదు. కానీ, అతనికీ ఊళ్ళో ఇల్లుంది. ఆ ఇంటి నతను శివరావు కద్దెకిచ్చాడు. నెల నెలా ఠంచనుగా అద్దెడబ్బులు మనియార్డరు రూపంలో చేరు తూండడంవల్ల అతను ఇంటిగురించి పట్టించుకోలేదు. శివ రావు చేత బ్లాక్ మెయిల్ చేయబడుతున్న ఒక ధనవంతుడు డబ్బుతో వచ్చినట్లే వచ్చి శివరావుని హత్యచేసి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ హంతకుడెవరో మీరు చెప్పాలి..."

నేనాశ్చర్యంగా అతని వంక చూశాను. "మీరు చెప్పిన వివరాలు చాలా ఆసక్తికరంగా వున్నాయి. కానీ, ఆ హంతకుడెవరో నన్ను చెప్పమనడం భావ్యంగా లేదు. ఇది పూర్తిగా నాకు సంబంధించని విషయం."

"మేస్టారూ, మీ రబద్ధమాడుతున్నారు. ఆ హంతకు డెవరో మీకు తెలుసు. మీకు తెలిసిన నిజాన్ని మీరు బయటపెట్టి తీరాలి. అలా చేయకపోతే ఒక నిర్దోషి అన్యాయంగా బలైపోతాడు" అన్నాడు రామారావు.

ఉలిక్కిపడ్డాను. "నిర్దోషి బలికావడమా, కాస్త వివరంగా చెప్పండి!"

"చెప్పడాని కేమీ లేదు. మామూలు కథే—శివరావును హత్యచేశాడన్న ఆరోపణపై అమాయకుడు మోహన్ అరెస్టయ్యాడు" అన్నాడు రామారావు నిట్టూర్చి.

"అదెల్లా జరిగింది?"

"మోహన్ — భాగ్యవంతుల బిడ్డ. మాధవరావుగారు మీకు తెలిసే వుంటారు. ఆయన ఏకైక పుత్రుడు. ఉన్న వాడు కాబట్టి, కాస్త విలాసంగా తిరుగుతాడు. తనెలా గుంటేనేం, ఎవర్నీ బాధించ డతను. మనసు చాలా

మంచిది. హత్యాస్థలంలో — హత్య పరిశోధించినపుడు పోలీసుల కొక ప్రత్యేక పరిమళం సోకింది. ఆ పరిమళం అక్కడున్న కుర్చీలోంచి వస్తోంది. మంచి పరిమళం గల సెంటు రాసుకున్న వ్యక్తి ఆ కుర్చీలో కూర్చుని వుండాలని పోలీసులు అభిప్రాయపడ్డారు. ఆ కుర్చీ చేతులమీద యెవరివో వ్రేలిముద్రలుంటే ఫొటోలు తీశారు. ఇది చాలా ముఖ్యమైన విషయం కాబట్టి, పోలీసులు రహస్యంగా వుంచారు.

ఆ మధ్య ఏదో రాష్ డ్రైవింగ్ అన్న పేరుమీద మోహన్ పోలీస్ స్టేషన్ కు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. ఘుమఘుమ లాడే సెంటు పరిమళం అతను వెళ్ళేక అతను కూర్చున్న కుర్చీ నంటిపెట్టుకు నే వుంది. విచారణమీద తెలిసిన దేమిటంటే, పారిస్ లో వుంటున్న మోహన్ స్నేహితు డొకతను, ఆ సెంటుని ప్రత్యేకంగా అతనికోసం పంపుతాడు. శివరావు హత్యాస్థలంలో వచ్చిన సెంటు పరిమళం, మోహన్ వాడే సెంటు పరిమళం ఒక్కటే. దీన్నాధారంగా తీసుకుని పరిశోధించాక హత్యాస్థలంలోని కుర్చీ చేతిమీద వున్న వ్రేలిముద్రలు మోహన్ వ్రేలిముద్రలతో సరిపోయాయి. వెంటనే మోహన్ అరెస్టయ్యాడు.''

ఆశ్చర్యంగా వింటున్నాను. నిజంగానే పోలీసులసాధ్యు లనిపించింది. తలా తోకా లేని కేసుగా నేను దీన్ని భావించాను. పోలీసులేమీ చేయలేరనుకున్నాను. కానీ, కోడిగ్రుడ్డుకు ఈకలు పీకేలా వున్నారీ పోలీసులు.

''బాగానే వుంది. కానీ, మోహన్ హత్యచేశాడని ఎలా ఋజువు చేయగలరు?'' అన్నాన్నేను.

''ఋజువింకా లేదు. కానీ, పరిస్థితులు మోహన్ కు ప్రతికూలంగా వున్నాయి. శివరావు మోహన్ ని బ్లాక్

మెయిల్ చేస్తున్నట్టు ఋజువు దొరికింది. కాబట్టి, హత్యకు కారణం కనబడుతోంది. హత్యాస్థలంలో అతనున్నట్లు ఋజువైంది. ఈ మాత్రం చాలు—కేసు బలపడడానికి.''

నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. ''అయితే శివరావు, మోహన్‌ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడన్న మాట. అందు కని మోహన్, శివరావుని చంపేశాడంటారు పోలీసులు.''

''అవును. సోదాచేయగా మోహన్ దగ్గర శివరావు రాసిన ఉత్తరాలు చాలా దొరికాయి. అందులో ఒక ఉత్తరంలో, నన్ను చంపుతానని బెదిరించి ప్రయోజనం లేదు. నన్ను చంపి నువ్వు సాధించగలిగింది లేదు. నన్ను చంపే ఆలోచన కట్టిపెట్టి, నే నడిగిన డబ్బిచ్చావో, నువ్వే సుఖపడతావు అని రాశాడు. ఇవన్నీ మోహన్‌ని తిరుగులేని దోషిగా నిలబెడుతున్నాయి. పోలీసుల ప్రశ్నల కతను సంతృప్తికరమైన సమాధానా లివ్వలేక పోతు న్నాడు. ఈ పరిస్థితుల్లో అతన్ని రక్షించగలవా రొక్కరే వున్నారు. శివరావు హత్యను కళ్ళారా చూసిన మీరు'' అన్నాడు రామారావు.

''చాలా బాగుంది. శివరావు హత్యను నేను కళ్ళారా చూడ్డమేమిటి, ఎవరైనా నవ్విపోతారు'' అన్నాను. కానీ, నాకు నవ్వు రాలేదు.

రామారావు ముఖం గంభీరంగా వుంది. ''తన కొడు కును రక్షించే బాధ్యత మాధవరావుగారు నామీద పెట్టారు. నీటిలో జాడలు తీయగల సమర్థత నాకుందని ఈ పాటికే మీరు తెలుసుకుని వుండాలి. ఒక నిండు ప్రాణం అన్యాయంగా బలైపోతుంటే, సహించగల మన స్తత్వం మీ కుందని నే ననుకోను. ఆలోచించండి.''

"ఆలోచనతో హంతకుణ్ణి తెలుసుకోవడం సాధ్యమయే పక్షంలో, అది నాకంటే మీకే ఎక్కువ సాధ్యపడుతుంది. ఎందుకంటే మీరు ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ కదా" అన్నాను.

"శివశంకరంగారూ" రామారావు తీవ్రంగా అన్నాడు. "నిజాన్ని రాబట్టడానికి మా పద్ధతులు మాకుంటాయి. తన కొడుకుని రక్షించడంకోసం మాధవరావుగారు ఎంత డబ్బు ఖర్చు పెట్టడానికైనా సిద్ధంగా వున్నారు. తన కొడుకును రక్షించే సాక్ష్యం చెప్పగలవారి కాయన పది వేలు రొక్కం బహుమతిగా ఇవ్వదల్చుకున్నాడు."

శేషగిరి ఇచ్చిన అయిదువేలూ నా మదిలో మెదిలాయి. అది తన ప్రాణం కాపాడుకునేందుకు శేషగిరి నాకిచ్చిన డబ్బు. అంటే అతని ప్రాణం నాకు సంబంధించినంత వరకూ ఐదువేలు చేస్తుంది. ఇప్పుడు మోహన్ ప్రాణాల విలువ పదివేలు. నేనతని ప్రాణాలను రక్షించగల స్థితిలో వున్నాను. అలా రక్షించడంవల్ల నాకు పదివేలొస్తాయి. ఒక నిర్దోషి రక్షించబడతాడు. ఆ తర్వాతేం జరుగుతుంది? గవర్రాజు గుర్తొచ్చాడు నాకు. నా ప్రాణాల విలువెంతో నాకు తెలియదు కానీ, అకారణంగా చావడం నా కిష్టంలేదు. నామీద ఆధారపడి బ్రతుకుతున్నవాళ్ళు ముగ్గురున్నారు. వాళ్ళతో కలిసి జీవించాలన్న కోరిక నాలో గాఢంగా వుంది.

"సరే, ఐతే డబ్బు ఖర్చుపెట్టి నిజం రాబట్టుకోండి. నా దగ్గరకు వచ్చి ప్రయోజనం?"

"మేష్టారూ, డబ్బు ఖర్చుపెట్టడం మొదటి మెట్టు. రెండవ మెట్టుగా, మిమ్మల్ని హత్యకేసులో యిరికించ

గలను" అన్నాడు రామారావు.

"చాలా బాగుంది" అన్నాను కోపంగా.

"ఇంకా బాగుంటుంది వినండి. ఆ రోజు—శివరావు హత్య జరిగినరోజు ఆ సమయంలో మీ రక్కడికి వెళ్లారు. మీ స్టూడెంట్ ఒకతను మీరా ఇంట్లోకి వెళ్ళడం చూశాడు. మీ వేలిముద్రలు శివరావు హత్యచేయబడ్డ గది తలుపులమీద వున్నాయి. అవి ఎవరివో పోలీసుల కింతవరకూ తెలియలేదు. ఈరోజు నేను తెలియజేయ గలను."

"తెలియజేయండి...శివరావుకూ, నాకూ ఏం సంబంధ ముందని—అతన్ని చంపుతాను?"

"ఈ రామారావు సంగతి మీకు తెలియదు. మీ రతన్ని చంపడాని క్కారణంకూడా తెలుసుకోగలిగాను. మోహన్ విలాసపురుషుడు. అతను మీ పెద్దమ్మాయి వర లక్ష్మితో సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. ఆమెను పెళ్ళి చేసు కుంటానని నమ్మించి వదిలేశాడు. మోసం చేశాడు. తర్వాత మీరు మీ అమ్మాయికి పెళ్ళి నిశ్చయం చేశారు. అయితే మీ అమ్మాయికీ, మోహన్ కీ వున్న సంబంధా న్నెలాగో శివరావు తెలుసుకున్నాడు. మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేయసాగాడు. మీకు డబ్బెక్కణ్ణించి వస్తుంది? మరోదారి లేక అతన్ని హత్య చేయాలనుకున్నారు. చేశారు!"

నా రక్తం మరిగింది. అందులో హృదయం ఉడికింది. "మీరు మర్యాద నతిక్రమిస్తున్నారు. నా కూతురు నిప్పు లాంటిది."

"ఒకోసారి అబద్ధాలు నిజాలే అయిపోయి, మన

ల్సిబ్బందిలో పెట్టేస్తాయి. మోహన్ హంతకుడవడం ఎంత నిజమో, మీ అమ్మాయి దుశ్శీల కావడం, మీరు హత్యచేయడం అంతే నిజం. కానీ, మొదటిది అబద్ధం కావడంకోసం చివరి రెండూ నిజాలు చేయదల్చాన్నేను. ఈ మూడూ అబద్ధాలని ఋజువుచేయాలంటే మీ సహాయం నాకు కావాలి'' అన్నాడు రామారావు.

ఆలోచనలో పడ్డాను. "నిజంగా నాకేమీ తెలియదు. ఆ యింట్లోకి నేను వెళ్ళడం చూసిన స్టూడెంట్ ఎవరో చెప్పండి. అతన్ని నిలదీసి అడుగుతాను. అతను బాగా పొరబడి వుండాలి'' అన్నాను.

"మేష్టారూ, దబాయించి ప్రయోజనంలేదు. మీరక్కడున్నట్లు నేను ఖచ్చితంగా ఋజువుచేయగలను. ఎటొచ్చీ మోహన్ నిర్దోషిత్వాన్ని నిరూపించడానికి మీకూ మంచి మనసనేది వుంటే, మీ అమ్మాయి దుశ్శీల కానవసరం లేదు, మీరు హంతకులూ కానవసరంలేదు. మీకు ఒకే ఒక్క నిముషం వ్యవధినిస్తున్నాను. ఇంక మీరేం చెప్ప నవసరంలేదు. హత్య విషయంలో నాకేమైనా సహకరించ దల్చుకున్న పక్షంలోనే మాట్లాడండి. లేని పక్షంలో నేను లేచి వెళ్ళిపోతాను. మీరు మౌనంగా వుండండి'' అంటూ అతను వాచీవంక చూసుకుంటున్నాడు.

నా మనసులో సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. మంచి మనసు ఎదురు తిరుగుతోంది. గవర్రాజు భయపెడుతున్నాడు. రామారావు బెదరిస్తున్నాడు. కొద్ది క్షణాల లోనే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. గవర్రాజువల్ల ప్రమాదం నా ఒక్కడికే వుంది. కానీ, రామారావు కారణంగా నా కూతురి కాపురంకూడా చెడిపోవచ్చు. అదీకాక, ఒక

హంతకుడిగా ఉరి తీయబడడంకంటె, ఒక దుర్మార్గుడిచేత హత్య కావించబడడమే మేలు.

"సరె మైపోయింది.మరి నేను వెడుతున్నాను మేస్టారూ" అన్నాడు రామారావు.

"అగండి" అన్నాను. రామారావును దగ్గరగా పిలిచి, "నేను హంతకుణ్ణి కాను. ఆ రోజు శివరావును శేషగిరి హత్యచేయడం నేను కళ్ళారా చూశాను" అని చెవిలో నెమ్మదిగా చెప్పాను. రామారావు ముఖంలో రంగులు మారాయి. అతను నెమ్మదిగా నన్ను ప్రశ్నించి ఆరోజు జరిగిన వివరాలన్నీ రాబట్టాడు. అన్నీ విని, "మేస్టారూ, మీ సమాచారం మోహన్‌ని రక్షిస్తుంది. ఇందుకు మీకు తగిన ప్రతిఫలం వుంటుంది" అని వెళ్ళిపోయాడతను.

అతను వెళ్ళిపోగానే రామావతి నా దగ్గరకు వచ్చి, "నాన్నా, నిజంగా నువ్వా హత్య కళ్లారా చూశావా?" అనడిగింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను నేను. దానివంక అనుమానంగా చూసి, "మా సంభాషణంతా విన్నావేమిటి?" అన్నాను.

"అంతా వినలేదు. చివర్లో నువ్వాయనకేం చెప్పావో మాత్రం నాకు తెలియలేదు. ఆఖరున మీరు గుసగుస లాడుకున్నట్లు మాట్లాడుకున్నారు" అంది రామావతి.

నేను నవ్వి, "లేదమ్మా, నేనా హత్య చూడలేదు. అతన్ని వదుల్చుకోవడంకోసం చివరికి చూశానని ఒప్పుకుని, నాకు తోచిన విధంగా హంతకుణ్ణి వర్ణించి చెప్పాను" అన్నాను.

రామావతి కుతూహలంగా చూసి, "కానీ, ఆ సమాచారం మోహన్‌ని రక్షిస్తుందన్నాడాయన. నీకు నమ్మక

ముందా నాన్నా" అంది.

"ఏమో, నన్ను నేను రక్షించుకునేందుకా సమాచారాన్నిచ్చాను. అయినా మనకెందుకు లెద్దూ?"

"అది కాదు నాన్నా, ఆ వచ్చిన మనిషిమీద నాకు చాలా అనుమానంగా వుంది. అతను మోహన్‌ని రక్షించడానికి వచ్చేడని నాకనిపించడంలేదు" అంది రామావతి.

నే నాశ్చర్యంగా చూశాను నా చిన్నకూతురి వంక. "ఈ హత్యగురించి నీకు చాలా వివరాలు తెలిసినట్లు కనబడుతోంది?" అన్నాను.

"అవున్నాన్నా, మోహన్ మా కాలేజీలోనే చదువుతున్నాడు. నాకొక ఏడాది సీనియర్" అంది రామావతి.

"అయితే..."

"అతను హత్యకేసులో ఇరుక్కున్నాక డిటెక్టివ్ రామారావుగారు మా కాలేజీకి వచ్చారు. మోహన్ ప్రవర్తన గురించి స్టూడెంట్సుని చాలా ప్రశ్నలడిగారు."

"అయితే" అన్నాను మళ్ళీ.

"ఇందాకా వచ్చినతను డిటెక్టివ్ రామారావు కాడు. డిటెక్టివ్ రామారావుగారిని నేను కళ్ళారా చూశాను. మా కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్‌గారే మా క్లాసుకు తీసుకువచ్చి స్వయంగా పరిచయం చేశారు" అంది రామావతి.

పక్కలో బాంబు పేలినట్లదిరిపడ్డాను. అయితే, ఇందాకా వచ్చినతను ఎవరు?

4

సుమారు రాత్రి పదిన్నర ప్రాంతంలో ఎవరో తలుపు తట్టారు.

సాధారణంగా నేనొక్కణ్ణే వరండాలో నిద్ర

పోతూంటాను. మా యింట్లో అందరం తొమ్మిదింపా వయేసరికి నిద్రపోతాం.

ఆ తలుపలా ఎంత సేపట్నించి తట్టబడుతోందో తెలి యదు కానీ, మెలకువ రాగానే లేచి తడుముకుంటూ గోడ దగ్గరకు వెళ్ళి లైట్లు వేసి, వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

"మంచి నిద్రలో వున్నట్లున్నావు" అన్నాడాయన. నాకు పరిచయమైన ముఖమే. ఆయన పేరు కామరాజు. నాకు దూరపు బంధువు. దగ్గర్లోవున్న పల్లెటూ రాయనది. అప్పుడప్పుడు పట్నం వచ్చి మొదటాట సినిమా చూసి మా యింటికి వచ్చి పడుకుని, మళ్ళీ ఉదయమే లేచి వెళ్ళి పోతూంటాడాయన.

నేను టైము చూసుకుని, "తొందరగా నిద్రపోయే అలవాటు కదా. లేకపోతే మంచి నిద్రలో వుండాల్సిన టైం కాదిది. సినిమానుంచా" అన్నాను.

"అవును_" అన్నాడు కామరాజు.

"పదండి_ కాళ్ళు కడుక్కుని భోంచేద్దురు గాని..." అంటూ తలుపులు వేశాను. ఇంట్లో భోజనం రెడీగా లేదు. అయినా కామరాజు భోంచేయడని నాకు తెలుసు. అతను హోటల్లో భోంచేసి వస్తాడు. అయినా మర్యాదకు అలాగన్నాను.

తను భోంచేసినట్లు చెప్పాడు కామరాజు.

వరండాలో నేను పడుకున్న మంచంమీద దుప్పటితీసి ఒకసారి విదిలించి మళ్ళీ వేశాను_ "చాలా రాత్రి అయింది కదా_ మీరువెళ్ళి పడుకోండి _" అన్నాడు కామరాజు మంచంమీద కూర్చుని.

అక్కణ్ణించి కదిలాను,

పిల్లలు దొడ్డి వసారాలో నిద్రపోతున్నారు. అనసూయ ఒక్కర్తి గదిలో పెద్ద మంచంమీద నిద్రపోతుంది.

ఈ నగరంలో అరవై రూపాయల అద్దెకు ఇంత పెద్ద యిల్లు దొరకడం నా అదృష్టం. కాస్త పాతదే అయినప్పటికీ నాబోటి వాడికి చాలా సదుపాయంగా ఉంటుంది. ఈ ఇంట్లో నేను సుమారు ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం ప్రవేశించాను, పదిహేను రూపాయల అద్దెకు. మళ్ళీ ఇల్లు వదలవలసిన అవసరం రాలేదు. మూడు పురుళ్ళు నా భార్య ఈ ఇంట్లోనే పోసుకుంది. నా జీవితం మూడు పువ్వులూ ఆరు కాయాలూగా నడుస్తోందీ యింట్లో.

గది తలుపులు వేసి అనసూయ పక్కలో చేరాను. ఎంత నిద్రలో ఉన్నా నేను పక్కలోకి రాగానే అనసూయకు మెలకువ వస్తుంది. "పిల్లలు నిద్రపోయారా?" - అంది అనసూయ. నేనా గదిలోకిరాగానే అనసూయ ఎప్పుడూ అడిగే మొదటి ప్రశ్న అది.

"ఆఁ అయినా కామరాజు గారొచ్చారు. ఆయనగురించి ఇక్కడకు రావడం తప్పని సరయింది..."

"మిమ్మల్ని కారణం ఎవ్వరడిగారూ ..." అంటూ అనసూయ నాకు దగ్గరగా జరిగింది.

5

ఏదో పెద్ద కేక వినపడి మెలకువ వచ్చింది. అనసూయ నన్ను కౌగలించుకుని పడి ఉంది. తనకు మెలకువ వచ్చినట్లు లేదు. నేను తట్టిలేపాను.

"ఊఁ" అంది బద్ధకంగా.

"ఏదో కేక వినపడలేదు" అన్నాను.

"లేదు" అని మళ్ళీ నిద్రకు పడిపోతోంది. నేనా

మెను విడిపించుకుని లేచాను. మంచం దిగాను. లేచి తలుపులు తీశాను. వరండాలోని వెలుగు గదిలోకి కూడా పడింది.

వరండాలో పిల్లలందరూ ఉన్నారు. వీధి తలుపులు బార్లా తెరచి ఉన్నాయి. ఇంకాస్త ముందడుగు వేస్తే నాకు మంచంమీద కామరాజు కనిపించాడు. పరుగెత్తుకు వెళ్ళాను.

"ఏమైంది ?"

కామరాజు ఆయసపడుతున్నాడు.

రామావతి చెప్పింది "ఈయన కేక వినపడి పరుగెత్తుకు వచ్చాం !"

కామరాజు తమాయించుకున్నాడు "బహుశా దొంగాడను కుంటాను. నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నించాడు" అన్నాడు. ఒక్క క్షణం ఆగేక ఆయన చెప్పిందాన్ని బట్టి నా కర్థమైనది.

ఒక రాత్రివేళ అల్పాచమానాని కని కామరాజు లేచి వీధి తలుపులు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళి వచ్చాడు. తర్వాత తలుపులు వేసి వచ్చి మంచంమీద పడుకున్నాడు. ఏదో అలికిడైనట్లుతోచి కళ్ళు తెరిచాడు. ఆయన కళ్ళు చీకటికి అలవాటు పడ్డానికి కొద్దిక్షణాలు పట్టింది. అప్పటికో నల్లటి ఆకారం తన వైపు నడిచి వస్తున్నట్లు గుర్తించాడాయన.

"ఎవరది?" అన్నాడు కామరాజు.

ఆకారం ఒక్క దుటున మంచంమీదకు దూకి కామరాజు నోరు మూసింది. రెండోచేత్తో కత్తి ఎత్తింది. కామరాజు ఒక చేత్తో కత్తిఉన్న ఆ ఆకారం చేతిని పట్టుకుని

ఆపాడు. కానీ ఎంత సేపటికీ తన నోటిమీద చేతిని తొలగించ లేకపోయాడు. కొంతసేపు ప్రయత్నం అనంతరం కామరాజులో శక్తి క్షీణించింది. ఆకారం కత్తిని కామరాజు గుండెల మీదకు తీసుకువస్తోంది. ఆ జీవన్మరణన మధ్యలో కామరాజు సర్వశక్తులూ వినియోగించి ఆకారాన్ని వెనక్కి తోసి గట్టిగా కేక పెట్టాడు. ఆకారం తలుపులు తీసుకుని పారిపోయింది.

నా గుండెలదిరాయి. సాయంత్రం నా యింటికి డిటెక్టివ్ రామారావువచ్చి శివరావు హత్య విషయం ప్రస్తావించి నా దగ్గర్నుంచి నిజం రాబట్టుకుని వెడుతూ అందుకు ప్రతిఫలం ఉంటుందని చెప్పాడు. అతను డిటెక్టివ్ రామారావు కాదని రామావతి చెప్పింది. రాత్రి ఇంటికి వచ్చిన కామరాజుమీద హత్యా ప్రయత్నం జరిగింది.

ఆ హత్యాప్రయత్నం కామరాజు మీదనా లేక నా మీదనా? న్యాయాని కిక్కడి కామరాజు స్థానంలో నేనుండాల్సుంటుంది. కామరాజు దృఢకాయుడు. ఆయన కాకుండా నేనాయన స్థానంలో ఉండి ఉన్నట్లయితే నా ప్రాణాలు పోయుండేవి. అయితే నన్ను చంపాలని అనుకుంటున్నదెవరు ?

6

మర్నాడు ఆదివారం కాబట్టి స్కూలుకు సెలవు. ఒక పర్యాయం పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళి ఆ మోహన్‌నీ డిటెక్టివ్ రామారావునీ చూడాలనిపించింది. అవసరమైన పక్షంలో పోలీసుల రక్షణకూడా కోరాలనుకున్నాను. నా ప్రాణలిప్పుడు అపాయంలో పడ్డట్లు తోస్తోంది. రాత్రి దేవుడిలా వచ్చి రక్షించాడు కామరాజు. లేకపోతే...

ఊహించుకోలేకపోయాను, నా కళ్ళముందు కత్తిపిడి మీద జేబురుమాలుతో తుడుస్తున్న శేషగిరి కనిపించాడు.

నేను బజార్లో రాగానే ఎవరో వెనకనించి పేరుపెట్టి పిలిచారు. ఎవరా అని వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అతను గవర్రాజు!

"మేస్టారూ ఎక్కడికో బయల్దేరినట్లున్నారు?" అన్నాడతను.

నేనేం మాట్లాడలేదు.

"మీరు నా హెచ్చరిక మరిచిపోయారు" అన్నాడు గవర్రాజు.

"ఏ హెచ్చరిక?" అన్నాను.

"పదండి. పార్కులో మాట్లాడుకుందాం" అంటూ అతను దగ్గర్లో ఉన్న పార్కువైపు నడిచాడు.

ఇద్దరం వెళ్ళి పార్కులో ఒక మూల బెంచీమీద కూర్చున్నాం.

"నిన్న మీయింటికి డిటెక్టివ్ రామారావు వచ్చేడా" అన్నాడు గవర్రాజు.

"అవును మీకెలా తెలుసు?"

"ప్రశ్నలొద్దు. నేనడిగిన దానికి సూటిగా జవాబు చెప్పండి. అతనికి మీరు శివరావు హత్యగురించి పూర్తి వివరాలు చెప్పేశారా, లేదా?"

"అతను నన్నిరుకులో పెట్టి నిజం చెప్పించేశాడు" అన్నాను భయపడుతూ.

గవర్రాజు కళ్ళు ఎర్రగా అయ్యాయి. "పంతులుగారూ మీకు నేను మొదటే చెప్పాను. శేషగిరిగారి స్నేహితులంతా నా స్నేహితులని, నా స్నేహమున్నవాడి ఒంటిమీద

ఈగనైనా వాలనివ్వను మీరు అనవసరంగా భయపడ్డారు'' అన్నాడతను శాస్త్ర తీవ్రంగా.

"అవన్నీ నాకేం తెలుస్తాయి. నేను చాలా సామాన్యుణ్ణి'' అన్నాను.

"మేస్టారూ. గవర్రాజు సామాన్యులతో స్నేహం చేయడు. నా స్నేహం దొరికిన మీరు సామాన్యులెలా గౌతారు. అందులోనూ శేషగిరి లాంటి గొప్పవారి ప్రాణాల్ని కాపాడగల శక్తి ఉన్న మీరు సామాన్యులెలా గౌతారు. మీరు నిస్సందేహంగా గొప్పవారే'' అన్నాడు గవర్రాజు.

నేను మాట్లాడకుండా అతనివంకే చూస్తూ ఉండిపోయాను.

గవర్రాజు మళ్ళీ అన్నాడు "శేషగిరి గారి శత్రువులంతా నాకు శత్రువులు. శత్రుత్వమంటే నేనెంతకైనా తెగిస్తానని ఇదివరలో మీకు చెప్పి ఉన్నాను. అందులోని నిజాన్ని నిన్నరాత్రి మీరు చవిచూశారు. నిన్నరాత్రి మిమ్మల్ని బెదిరించడానికి మాత్రమే హత్యా ప్రయత్నం జరిగింది. అంతే కానీ చేతకాక వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోలేదు. నా మాటల్లోని నిజమెంతో తెలియడం కోసం నిన్నరాత్రి మీకు మచ్చు చూపించాను. ఇంకోసారి మరిబెదిరింపుండదు'' అని ఒక్క క్షణం ఆగి "శత్రుత్వం విషయంలో నిజాన్ని చవిచూశారు గదా. స్నేహం విషయంలో నిజంకూడా అంతేనని గ్రహించి ధైర్యంగా ఉండండి'' అన్నాడు.

నాకేదోలాగుంది.అనవసరంగా ఇబ్బందుల్లోపడుతున్నానని భయంగా ఉంది. "అసలు నేను డిటెక్టివ్ రామా

రావుకి రహస్యం చెప్పేసినట్లు మీ కెలా తెలుసు ?'' అనడిగాను.

''ఆ మాత్రం తెలుసుకోలేనా పంతులుగారూ, నిన్న రాత్రి మీ దగ్గరకు వచ్చినది డిటెక్టివ్ రామారావుకాదు. నేను పంపిన మనిషి. మీరు నా మాటలనెంతగా లక్ష్య పెడతారో చూడ్డానికీ, మీవల్ల శేషగిరిగారికి ప్రమాదము న్నదీ లేనిదీ తెలుసుకు నేటందుకూ, నేనతన్ని పంపాను. అలా చేయడం మంచిదే అయింది. మీ రెంత భయస్థులో, మీ భయంలో శేషగిరి కెంత ప్రమాదం తీసుకురాగలరో తెలిసింది'' అన్నాడు గవర్రాజు.

అయితే రామావతి చెప్పినది నిజమే నన్నమాట. రాత్రి డిటెక్టివ్ రామారావు పేరుతో అతనెందుకొచ్చాడో తెలిసింది. శేషగిరి నన్ను పరీక్షించాడు. ఆ పరీక్షలో నేనోడిపోయాను. ఫలితంగా నా ప్రాణం తీయాలని ప్రయత్నించాడు. కామరాజు కారణంగా నేను రక్షించబడ్డాను. కానీ, తన మనిషికి బెదిరించే ఉద్దేశ్యమే కానీ, హత్యచేసే ఉద్దేశ్యంలేనట్లు గవర్రాజు చెబుతున్నాడు. కామరాజు కాక ఆ స్థానంలో నేనున్నట్లయితే ఆ హత్య జరిగి ఉండేదా.

అంతా అయోమయంగా ఉంది. కానీ, శేషగిరి ఘటికుడనీ అతను నన్నో కంట కనిపెట్టి ఉన్నాడనీ అర్థమవుతోంది. శేషగిరి ఈ విధంగా నన్ను పరీక్షిస్తాడని నేను కలలోకూడా అనుకోలేదు. అతను ఆరితేరిన మోసగాడు లాగున్నాడు. అతనితో భేటీ నా ప్రాణాలకే ప్రమాదం. అత్యంత సామాన్యుణ్ణి నేను. కానీ, గవర్రాజు స్నేహం నన్ను సామాన్యుడి స్థాయినుంచి పైకి తీసుకుపోయినట్లు

చెబుతున్నాడతను.

నవ్రాజు నా ముఖంలోకే పరీక్షగా చూస్తూ "ఎప్పు డైనా ఎవరైనా మీ దగ్గరకు వచ్చి నిన్న మనిషి అడిగిన విధంగా ప్రశ్నలువేస్తే తట్టుకుని బయట పడగలగాలి. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ శేషగిరిగారి పేరు బయటకు రాకూడదు. పోలీసులు అసాధ్యులు. నిన్న మా మనిషి కంటేకూడా తెలివైన ప్రశ్నలువేసి మిమ్మల్నిరుకులో పెట్టగలరు. కానీ ఒక్క విషయం మీరు గుర్తుంచుకోండి. మీరు సుబ్ర హ్మణ్యం ఇంటికి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు. శివరావు హత్యను చూడలేదు. ఈ నిజాన్ని నమ్మినంత కాలం ఏ చిక్కు ప్రశ్నలూ మిమ్మల్ని బాధించవు. ఎవరూ మిమ్మల్నేమీ చేయలేరని నేను హామీ ఇస్తున్నాను. ఈ విషయం చెప్ప డానికే పిలిచాను వస్తాను మరి!" అన్నాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాక తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. ఇప్పుడేం చేయాలీ అని ఆలోచించాను. ఆ మోహన్ ఏమైతే నాకేం, ఆ డిటెక్టివ్ ఏమైతే నాకేం, తన్ను మాలిన ధర్మం లేదు. తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళిపోవడం నా వంటికి మంచిది. వచ్చేటప్పుడు బజార్లో కూరలు తెమ్మని అనసూయ చెప్పింది. అందుకని కూడా సంచీ కూడా తెచ్చాను.

కూరల మార్కెట్లో కూరలు కొనుక్కుని నేనింటికి వెళ్ళేసరికి ఇంట్లో నా గురించి ఒక అపరిచిత వ్యక్తి ఎదురు చూస్తున్నాడు. నన్ను చూస్తూనే లేచినిలబడి నమ స్కారం చేసి, "నమస్కారం సార్, నన్ను రామా రావంటారు. నేను ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్‌ను" అన్నాడు.

నా చేతిలోని కూరలసంచీ జారిపోయింది.

తనే పరిస్థితుల్లో మా యింటి కొచ్చిందీ రామారావు వివరించి చెప్పాడు.

రామావతి స్వయంగా వెళ్ళి ఆయన్ను కలుసుకుని నిన్న మా యింటికొచ్చిన నకలీ డిటెక్టివ్ సంగతీ, రాత్రి జరిగిన హత్యాప్రయత్నం గురించీ చెప్పిందట. శివరావు హత్య కేసులో తలాతోకా దొరక్క నానా అవస్థా పడుతున్న ఆయనకు, కాస్త ఆధారం దొరికినట్లయింది. క్షణాల మీద మా యింటి కొచ్చేశాడు.

'ఎంత పని చేసింది రామావతి?' అనుకున్నాను.

"మా అమ్మాయి తరఫున మీకు క్షమార్పణలు చెప్పుకుంటున్నాను. అది మీకు లేనిపోని ఆశలు కల్పించింది. నిజానికి నాకీ కేసు గురించి ఏమీ తెలియదు. ఏదో పేపర్లలో చదివాను. అంతే!" అన్నాను.

రామారావు ముఖంలో నిరుత్సాహం కనబడలేదు. "మీకేవో తెలుసునని నేను భావించడం లేదు. నిన్న జరిగినదంతా విన్నాక నాకో అద్భుతమైన పథకం తట్టింది. అది అమలు జరపడానికి మీ సహకారం కావాలి" అని ఆగి నా ముఖంలోకి చూశాడు.

"క్షమించండి. ఏదో నా మానాన నేను బ్రతుకుతున్నాను. ఇలాంటి కేసుల్లో జోక్యం చేసుకోలేను. మీరు మరెవ్వరి సహాయాన్నయినా అపేక్షించండి" అన్నాను.

"శివశంకరంగారూ! అలా అంటే లాభం లేదు. మోహన్ని రక్షించవలసిన బాధ్యత నాకే కాదు, మీకూ ఉంది" అన్నాడు రామారావు.

"పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పడం నా బాధ్యత. అది నేను సక్రమంగా నిర్వహిస్తూనే ఉన్నాను."

"అంతేనా, ఒక నిర్దోషి అన్యాయంగా శిక్షించబడుతూంటే అతన్ని రక్షించగలిగుండీ, పట్టనట్లూరుకోవడం మీ బాధ్యత అవుతుందా?" అన్నాడు రామారావు.

ఇవే మాటలు నిన్న ఒకమనిషి అన్నాడు. తను డిటెక్టివ్ రామారావు నన్నాడు. తను లొంగిపోయి, మోసపోయి, నిజం చెప్పేశాడు. ఫలితంగా ప్రతిఫలముంటుందన్నాడు. ఆ రాత్రి తనమీద హత్యా ప్రయత్నం జరిగింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ ఇతను.

"ఇంతకీ మీరు డిటెక్టివ్ రామారావని నమ్మకమేమిటి?" అన్నాను. నన్ను పరీక్షించడానికి మళ్ళీ శేషగిరి ఎవరినైనా పంపి వుండవచ్చునని నాకు తోచింది.

అతను నవ్వి, "మీ అమ్మాయి నన్ను గుర్తుపట్టగలదు. ఇంకా సాక్ష్యాలు కావాలంటే, పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెడదాం" అన్నాడు.

"ఆయన డిటెక్టివ్ రామారావుగారే నాన్నా" అంది రామావతి కాస్త గట్టిగా లోపల్నుంచి.

రామావతికీ కేసంటే చాలా ఆసక్తి ఉన్నట్లుంది. అన్నీ శ్రద్ధగా వింటోంది. నేను ఒక్క క్షణం ఆలోచించి "ఇంతకీ నేనేం చేయాలో చెప్పండి" అన్నాను.

"శివరావు హత్యను మీరు కళ్ళారా చూసినట్లు సాక్ష్యం చెప్పాలి."

ఆశ్చర్యంగా "అదెలా సాధ్యం, నేనా హత్యను చూడలేదే" అన్నాను.

"మీరు చూడలేదు, ఒక నిర్దోషిని రక్షించడానికి ఒక

అబద్ధం చెప్పాలి.''

''అబద్ధాలు చెప్పడం నా వల్ల కాదు'' అన్నాను నా మాట అబద్ధమని తెలుసుండీకూడా.

''మీరబద్ధమాడడం లేదు. ఆరోజు సుబ్రహ్మణ్యం ఇంటికి వెళ్ళారు. మీరు చూస్తూండగా హత్య జరిగిపోయింది. మీరు హంతకుణ్ణి చూశారు. హంతకుడుకూడా మిమ్మల్ని చూశాడు. అతనెవరో మీకు తెలియదు. కానీ, మిమ్మల్నతను బెదిరించి వెళ్ళిపోయాడు. మీరు బాగా భయపడి పోయారు. కానీ, ఇప్పుడు నిర్దోషిని రక్షించడం కోసం ముందుకువచ్చారు.''

''బాగుంది. ఈ అబద్ధం మోహన్‌ని రక్షించగలదనుకుంటున్నారా, అదే నిజమైన పక్షంలో నేనే ఎందుకు ఈ అబద్ధం చెప్పాలి? మరెవరినైనా ఇందుకెన్నుకోవచ్చుగదా'' అన్నాను.

''శివశంకరంగారూ. అందుకు చాలా కారణాలున్నాయి'' అన్నాడు రామారావు. ''మీరు హత్య చూశారో లేదో తెలియదు కానీ, హత్య జరిగిన నాడు మీరా ప్రదేశంలో ఉన్నారన్నది నిజం. దుమ్ము కొట్టుకున్న ఆ గది తలుపులు మీరు తోసి ఉండాలి. ఆ తలుపులమీద వేలిముద్రలు ఫోటో తీయబడ్డాయి. అది మీవే అయుండాలని నిన్న మీరు నకిలీ డిటెక్టివ్‌తో మాట్లాడిన దాన్నిబట్టి తెలుస్తోంది. ఆ సంభాషణంతా నాకు మీ అమ్మాయి పూర్తిగా చెప్పింది.

దాన్నిబట్టి హత్యా ప్రదేశంలో ఏదో ఒక దృశ్యం మీ కళ్ళబడిందనీ అది మీకేకాక మరొకవ్యక్తికికూడా తెలిసి ఉండాలనీ అర్థమయింది నాకు. రాత్రి మీమీద హత్యా

ప్రయత్నం జరిగిందంటే మీరు చాలా ప్రమాదంలో ఉన్నారని తెలుస్తోంది. జరిగిన వాటినిబట్టి మోహన్‌ని రక్షించగల రహస్యం మీదగ్గరుంది. అసలు హంతకుడి పేరు బయటపెట్టడానికి మీరు భయపడుతున్నారు. కాబట్టి మీకూ మాకూ ప్రమాదంలేని పనేమిటంటే_ హత్యను చూసినట్లూ, హంతకుడు మోహన్ కాదనీ, చెప్పటం అందువల్ల కేసు కొత్త మలుపు తిరుగుతుంది. హత్యా ప్రదేశంలో మోహన్ ఉన్నాడని తప్పితే, అతనే హత్య చేసినట్లు సరైన ఋజువు లేదు. ఆ ఋజువు లేకుండా అతను హత్య చేశాడనగల వారు మీ సాక్ష్యాన్నీ నమ్మాలి.''

''మోహన్ ఆ గదిలో ఉన్నట్లు సాక్ష్యం లభించింది. అయినా అతను నిర్దోషి అని నమ్ముతున్నాను. కానీ, అదే గది తలుపులమీద నా వ్రేలిముద్రలుంటే నేను హత్య చూశానని ఎలా చెప్పగలరు?''

''చూశారని నేననడం లేదు. చూసినట్లు చెప్పండి చాలు. మీ సాక్ష్యాన్నెలా ఉపయోగించుకోవాలో నేను చూసుకుంటాను. ఈ సాక్ష్యమివ్వడం ద్వారా మీకు మరో గొప్ప ప్రయోజనముంది. మొదట్లో జులాయిగా తిరిగే మోహన్ ఒక అందమైన అమ్మాయిని చూసేక మారిపోయాడు. ఆ అందమైన అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకో వాలని అతను నిశ్చయించుకుని ఒకో చెడు అలవాటుకీ స్వస్తి చెబుతూవచ్చాడు. అతని దురదృష్టంకొద్ది జైలు పాలయ్యాడు కానీ ఈ పాటికా అమ్మాయి తలిదండ్రు లతో సంప్రదింపులు జరిపి ఉండేవాడు.''

''ఎవరండీ ఆ అమ్మాయి'' అన్నాను అనుమానంగా.

''మీ అమ్మాయి రామావతి'' అన్నాడు రామారావు తాపీగా.

ఉలిక్కిపడ్డాను. అప్రయత్నంగా ''రామావతీ!'' అని గట్టిగా కేక పెట్టాను.

''ఆ అమ్మాయిని మీరు పిలవనవసరంలేదు. ఇది ఏకపక్ష ప్రేమ వ్యవహారం. మోహన్ ఆమెను ప్రేమిస్తున్నాడు. అతనా విషయామెకు తెలియబరిస్తే, ప్రేమంటే తనకు తెలియదనీ, పెళ్ళి గురించయితే తన తండ్రిని కలుసుకోమనీ, తండ్రి మాట తనకు వేదమనీ, ఇంకెన్నడూ తనవెంట పడవద్దనీ ఆమె అతనికి చెప్పేసింది. అతను బాగా ఆలోచించి మీ దగ్గరకు వద్దామని నిర్ణయం తీసుకునేసరికి, పోలీసులతన్ని పట్టుకున్నారు.''

నా బుర్ర తిరిగిపోయింది. నాకు తెలియకుండా ఎన్ని రహస్యాలున్నాయి. నా కూతురు ప్రేమ వ్యవహారం నడుపుతోందా? నా కంటికి అమాయకురాలిలా కనిపిస్తున్నది.

''పిలిచేవా నాన్నా!'' అంది రామావతి.

పరీక్షగా దాని ముఖంలోకి చూశాను. ముఖంలో రవంత భయం తొంగి చూస్తున్నప్పటికీ నిష్కల్మషంగా వున్నాయి దాని కళ్ళు. కానీ, ఎంత అందం దానిది? ఒక లక్షాధికారి ఏకైకపుత్రుడిని వ్యసనాలకు స్వస్తి చెప్పేలా చేసిన ఆ అద్భుత సౌందర్యానికి నేను తండ్రిని! ఇంతకాలం నేను దాన్ని నా కూతురిగా గుర్తించాను తప్పితే, ఒక అందాలరాశిగా గుర్తించలేదు.

''అన్నీ వినే వుంటావు. ఈయన చెబుతున్న మాటలు నిజమేనా?''

రామావతి ముఖంలో కాస్త ధైర్యం కనిపించింది. ''ఒకసారి నా కతను ప్రేమలేఖ అందించాడు. అతని కళ్ళ ముందే చింపి పారేశాను. తర్వాత నన్ను కలుసుకుని ప్రేమిస్తున్నా నన్నాడు. ప్రేమంటే అర్థం తెలియ దన్నాను. పెళ్ళి చేసుకుంటా నన్నాడు. నిన్నడగ మన్నాను. చదువుకోమని నన్ను నువ్వు కాలేజికి పంపిస్తున్నావు. చదువుకోవడం నా విధి, బాధ్యత. నీకు తెలియకుండా ఇంకేమీ చేయడంలేదు.''

''నేను చెప్పానుగా—ఇందులో అమ్మాయిదేం తప్పు లేదు. అన్నీ, మీ ఇష్టాయిష్టాలమీద ఆధారపడి వున్నాయి. ఏది ఏమైనా మోహన్‌ని రక్షించడం విషయంలో మీరు బాగా ఆలోచించాలి.''

''ఆలోచిస్తాను. కనీసం రెండురోజుల వ్యవధి కావాలి నాకు'' అన్నాను.

''సరే—మీరు ప్రత్యక్ష సాక్షి అన్న అబద్ధం—ఒక మనిషి ప్రాణాల్ని కాపాడుతుందని మాత్రం మరిచి పోకండి'' అంటూ లేచాడు రామారావు.

కానీ, నేను ప్రత్యక్షసాక్షి అన్న నిజం మరో మనిషిని జైలుపాలు చేస్తుందన్న విషయ మతనికి తెలియదు.

8

''ఇదీ పరిస్థితి శేషగిరిగారూ. మీతో మాట్లాడేవరకూ నేనేమీ చేయదల్చుకోలేదు'' అన్నాను.

''పోలీసుల దృష్టిలో పడ్డావంటే మనమిలా మాట్లాడుకోవడంకూడా ప్రమాదకరం'' అన్నాడు శేషగిరి కంగారుగా.

''అందుకే కదండీ—రెండ్రోజుల వ్యవధి అడిగాను. నిన్న ఆదివారం. ప్రయివేటుకు సెలవు. ఈరోజు ప్రయి

వేట్ల పేరుతో మీ ఇంటికొచ్చినప్పుడీ విషయం స్వయంగా మాట్లాడదామని వచ్చాను'' అన్నాను.

శేషగిరి ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది. ''ఈ కేసుగురించి నా కన్ని వివరాలూ తెలుసు. నిన్ను ప్రత్యక్ష సాక్షిగా వాళ్ళు నిరూపించలేరు. ఏ తలుపులమీదా నీ వేలిముద్రలు పడడంగానీ, పోలీసులు తీస్కోవడంగానీ జరగలేదు. ఇది కేవలం ఆ డిటెక్టివ్ ఆడుతున్న నాటకం. మా వాడు చేసిన పొరపాటు, మీ అమ్మాయి తొందర పాటూ కలిసి మన ల్ని బ్బందిలో పెట్టేశాయి. ఇప్పుడు నువ్వు పోలీసుల దృష్టిలో పడ్డట్లే లెక్క. తప్పించుకో డానికొక్కటే మార్గముంది. హత్య కళ్ళారా చూశా నని ఒప్పేస్కో. రామారావు చెప్పినట్లే నీకు తోచిన రూపాన్ని వర్ణించు. చంపేస్తానని బెదిరించాడను. పోలీసు రక్షణ కోరు. అన్నీ సవ్యంగా ముగుస్తాయి. అలా కాక నా పీకెలమీదకు తీసుకొచ్చేవా, ఏ పోలీసులూ నిన్ను రక్షించలేరని మాత్రం గుర్తుంచుకో.''

భయంగా తలాడించాను. ''ఇంద — ఇవి ఖర్చుల కుంచుకో'' అంటూ శేషగిరి పది వందరూపాయల నోట్లు నా కందించేడు. పైకి గంభీరంగా వున్నప్పటికీ శేషగిరి బాగా భయపడుతున్నాడని అర్థమయింది నాకు. ఒక రకంగా నేనూ బ్లాక్ మెయిలర్నయ్యానేమో ననిపిం చింది. కానీ, ఆ డబ్బు కాదనలేదు. అందుకుని జేబులోకి తోసేసి, ''మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను'' అని అక్కణ్నించి బయటపడ్డాను.

రోడ్డుమీదకు వచ్చేక రకరకాల ఆలోచనలు ఈగల్లా ముసురుకున్నాయి.

నే నిప్పు డెక్కడున్నాను, ఏం చేయబోతున్నాను.

ఏమీ అర్థం కావడంలేదు నాకు. హత్యాప్రదేశంలో శేషగిరిని కళ్ళారా చూశాను. కత్తిపిడిమీద వేలిముద్రలు తుడుస్తున్నాడతను. ఆ విధంగా ఈ హత్యకు నేను ప్రత్యక్షసాక్షిని. శేషగిరి పేరు తీసుకురాకుండా, మరెవరో నాకు తెలియని వ్యక్తిని అక్కడ చూసినట్లు నేనిప్పుడు పోలీసులకు చెప్పాలి. అలా చేస్తే మోహన్ రక్షించ బడతాడు. ఆ మోహన్ నా కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకుందా మనుకుంటున్నాట్ట. అతను లక్షాధికారి బిడ్డ. నేను బడుగు బడిపంతుల్ని!

ఈ పెళ్ళికి నే నంగీకరిస్తానా? డబ్బున్నచోట కులం ప్రసక్తి వుండదా? కొన్నాళ్ళు జల్సాలకు అలవాటుపడ్డ మోహన్ ఎల్లకాలం బుద్ధిగా వుంటాడా?

ఏదేమైనా నా కూతురి కారణంగా నేను చిక్కుల్లో పడతానేమోనని భయంగా వుంది. దాని మూలంగానే డిటెక్టివ్ రామారావుకు నా సంగతి తెలిసిపోయింది. దాని మూలంగానే మోహన్ని రక్షించవలసిన బాధ్యత నామీద పడింది.

అసలీ మోహన్ ఎవరు? అతగాడి జీవిత మెలాంటిది?

ఇంతవరకూ నేను విన్నది కాక స్వయంగా అతని గురించి తెలుసుకోవాలి. అతని నిజస్వరూపం తెలుసు కున్నాకనే రామావతి పెళ్ళి విషయంలో ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోవాలి. ఐనా, ఇప్పుడు మోహన్ మృత్యుముఖంలో వున్నాడు. నేను రక్షించకపోతే మృత్యువతన్ని కబళిస్తుంది. అటువంటివాడిని రామావతి భర్తగా ఊహింపడంకూడా తప్పు.

ఒక పర్యాయం మోహన్ ని చూడాలనిపించింది. అతనిప్పు డెక్కడ వున్నాడో నాకు తెలుసును. అందుకే తిన్నగా ఆ పోలీస్ స్టేషన్ కు వెళ్ళాను. నే నెవరినో తెలిసేక, అతన్ని నే నెందుకు చూడాలనుకుంటున్నానో తెలుసుకో గోరాడు, ఇన్ స్పెక్టర్.

"మా అమ్మాయీ, అతనూ ఒకే కాలేజీలో చదువుతున్నారు. ఇద్దరికీ తగుమాత్రం పరిచయముంది. చాలా బుద్ధిగా కనబడే ఆ కుర్రాడు హత్య చేశాడంటే నేను నమ్మలేకపోయాను. ఒక పర్యాయం అతన్ని కలుసుకుని మాట్లాడాలని వుంది" అని చెప్పాను. ఏ కళ నున్నాడో అంగీకరించాడా ఇన్ స్పెక్టర్.

మొదటిసారిగా చూశాను మోహన్ ని. ఇరవైకి లోపే వయసు. ఆరోగ్యంగా, దృఢంగా వున్నాడు. ప్రస్తుతం కళావిహీనంగా వున్నప్పటికీ, ముఖం అందమైనదే. అందమైన ఆ ముఖానికి అమాయకత్వం వన్నె తెచ్చింది. ఆ ముఖం నిండా దిగులు పరుచుకుని వుంది ప్రస్తుతం.

"నన్ను శివశంకరం అంటారు. నువ్వు నన్నెరగవు కానీ, నేను నిన్నెరుగుదును" అన్నాను.

"శివశంకరం అంటే, రామావతి నాన్నగారా మీరు" అన్నాడతను.

"అవును."

అతను నాకు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేశాడు.

"అదృష్టం బాగుండి వుంటే మనం మరోలా కలుసుకుని వుండేవాళ్ళం. మీ అమ్మాయి రామావతి దేవత. అటువంటి ఆమెను కన్న మిమ్మల్ని చూసినందుకు నా జన్మ చరితార్థమైంది."

ఆశ్చర్యంగా చూశాను నేనతని వంక.

"అన్నిరకాల అలవాట్లూ వున్నాయి నాకు. వాటికి బానిసనై పోయాననే భావించాను. కానీ, రామావతి గురించి అన్నీ వదులుకో గలిగాను. నేనే ఆశ్చర్యపోయే విధంగా మారిపోయాను. ఇంతా చేసి ఆమెకూ, నాకూ ఆట్టే పరిచయంలేదు. ఆమెలో ఏదో దైవత్వముంది. ఆ దేవతతో పరిచయం పెంచుకునే ముందు నన్ను నేను సంస్కరించుకోవాలని గ్రహించాను. ఆ ప్రయత్నాల్లో నేనుండగా, విజయం సాధిస్తూండగా విధి నన్ను వెక్కిరించింది" విషాదంగా అన్నాడు మోహన్.

సినిమా డైలాగుల్లా అనిపించాయి నాకు. ఒక అందమైన ఆడపిల్లను చూసి, ఆమె ఏమీ చెప్పకుండానే తన పాడు అలవాట్లన్నీ వదిలిపెట్టే, ధనవంతుల అబ్బాయి సినిమాల్లో తప్ప వుండడని నా అభిప్రాయం. అందువల్లనే అతని మాటలు సినిమా డైలాగుల్లా అనిపించాయేమో!

"నిజంగా నువ్వు హత్య చేయలేదా?" తెలియనట్లు అడిగాను.

"హత్యా—నేనా?" అతను సినిమా హీరోలాగానే నవ్వాడు. "ఆపిల్ కోయడానికికూడా కత్తి వాడను నేను. రక్తం కళ్ళబడితే—జ్వరం వస్తుంది నాకు. అలాంటి నన్ను—హత్య చేయలేని నన్ను పోలీసులు హంతకుడంటున్నారు."

"కానీ, హత్యా ప్రదేశంలో నీవున్నట్లు ఋజువులు దొరికాయి. అక్కడున్న కుర్చీమీద నీ వ్రేలిముద్రలు దొరికాయి."

"అది నా దురదృష్టం. అక్కడికి నేను వెళ్ళాను.

బ్రతికున్నంత కాలం నన్ను సాధించిన శివరావు, చచ్చేక నాకు బ్రతుకన్నది లేకుండా చేశాడు'' అన్నాడతను.

అతనింకా ఏదో చెపుతాడని గ్రహించి మాట్లాడలేదు. అనుకున్నట్లు గానే అతను మళ్ళీ మొదలు పెట్టాడు. ''వయస్సు, డబ్బు, మితిమీరిన గారాబం నన్ను చెడు ద్రోవలో నడిపించాయి. అవే నన్ను శివరావులాంటి బ్లాక్ మెయిలర్ గుప్పిట్లోకి నడిపించాయి. నామానాన నన్ను బ్రతకనివ్వమనీ నేను మారేననీ, నన్నింక వేధించ వద్దనీ చెప్పడానికి నేను శివరావు దగ్గరకు వెళ్ళాను. నేను చేసిన తప్పల్లా, అక్కడికి వెళ్ళడమే. శివరావును కలుసు కుని మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాను. తర్వాత కొద్ది సేపట్లో అతను అక్కడ హత్య చేయబడినట్లు విన్నాను. కొద్ది వారాల అనంతరం ఆ హత్యా నేరం నా మీద మోప బడింది.''

''నీ రహస్యమేదో శివరావుకు తెలుసునన్నమాట, అదే మిటి?'' అన్నాను.

మోహన్ నా వంక దీనంగా చూసి ''మీవంటి ఉత్త ముడికి చెప్పదగ్గ రహస్యం కాదది. అది నాకూ కామినికీ సంబంధించిన విషయం. కామిని గుడివీధిలో ఉంటుంది'' అన్నాడు.

గుడివీధిలో కామిని అంటే నా కర్థమైంది. ఆ ఊళ్ళో గుడివీధిలో గుడి అంటూ ఏమీ లేదు. ఆ పేరెందు కొచ్చిందో తెలియదు కానీ. వ్యభిచారానికి మాత్రం ఆల యమా వీధి. నేనింకేం మాట్లాడలేదు. నా కివ్వబడిన టైము పూర్తి కావస్తోందేమో. ''నీకు విడుదల లభించగల దని ఆశిస్తున్నాను'' అని అక్కణ్ణించి ఇంటికి కదిలాను.

నేను ఇంటికి వెళ్ళేసరికి మళ్ళీ ఒక అపరిచిత వ్యక్తి నా కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. నన్ను చూస్తూనే ఆయన లేచి నిలబడి "శివశంకరంగారంటే మీరే ననుకుంటాను. నా పేరు మాధవరావు. శివరావు హత్య కేసులో ఇరుక్కున్న మోహన్‌కి తండ్రిని" అన్నాడు.

9

"అన్నీ నాకు రామారావుగారు చెప్పారు. మీరే ఇప్పుడు మా వాణ్ణి రక్షించాలి" అన్నాడు మాధవరావు.

నే నిబ్బందిగా ముఖం పెట్టి, "రామారావుగారు మాట్లాడే తీరు నాకు నచ్చలేదు. ఆయన ఈ కేసులో విజయం సాధించగలడనీ నాకు తోచదు. మీరు మరి కాస్త మంచి డిటెక్టివ్‌ను కుదుర్చుకుంటే మంచిది" అన్నాను.

"ఎందు కలా గంటున్నారు?"

"ఆయన నన్నెన్నుకోవడంలోనే ఉంది తిరకాసంతా. నేనో సామాన్య మధ్య తరగతి మనిషిని. నామానాన నన్ను బ్రతకనివ్వక ఇలా హత్యకేసులో దొంగ సాక్ష్యాలు చెప్పమని నన్ను ప్రోత్సహించడం నాకు నచ్చలేదు. ఇలాంటి విషయాల్లో ఆరితేరిన వాళ్ళు బోలెడు మంది న్నారు. దొంగ సాక్ష్యాలు చెప్పడమే వృత్తిగా గల వారు చాలా మందున్నారు. అటువంటి వాళ్ళను వదిలి పెట్టి నా దగ్గర కాయన రావడం, వృత్తిలో ఆయనకు అనుభవం చాలదని తెలుపుతుంది."

"ఇలాంటి కేసులో, మీ లాంటివారి సాక్ష్యమే పని కొస్తుంది. మీలాంటి వారి సాక్ష్యానికున్న విలువ మరి దేనికీ ఉండదు. మిమ్మల్నెన్నుకోవడంలోనే రామారావు

గారి అనుభవం వ్యక్తమవుతుంది. అందులోనూ ఆయన సామాన్యులు కారనడానికి సాక్ష్యం, నా స్నేహితుడు శేషగిరి అతన్ని రికమెండ్ చేయడమే!" అన్నాడు మాధవరావు.

"ఏమిటీ, డిటెక్టివ్ రామారావును మీకు శేషగిరిగారు కుదిర్చి పెట్టేడా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"అవును, అనుకోని ఈ చిక్కు ఎదురయ్యే సరికి ఏం చేయాలో పాలుపోక మతిపోయి కూర్చున్నాను నేను. ఆపద్బాంధవుడిలా శేషగిరివచ్చి, డిటెక్టివ్ రామారావు గురించి చెప్పాడు. ఈయన కారణంగా ఎంతోమంది నిర్దోషులు రక్షించబడ్డారట. హైదరాబాద్ నించి ప్రత్యేకంగా రప్పించామీాయన్ని" అన్నాడు మాధవరావు.

'శేషగిరి అసాధ్యుడు' అనుకున్నాను. తను చేసిన హత్యకేసులో మరొకతను ఇరుక్కున్నాడు. అతన్ని రక్షించడానికొక ప్రఖ్యాత డిటెక్టివ్‌ని హైదరాబాద్ నించి రప్పించాడు. ఏమిటి ఇతని ధైర్యం! రామారావు పరిశోధించి నిజాన్ని బయట పెట్టగలిగితే శేషగిరి ఏం చేస్తాడు!

ఆలోచించగా రెండే రెండు అవకాశాలు కనిపిస్తున్నాయి. రామారావు పరిశోధన సరిగ్గా నడిపించడు. తన ప్రయత్నాలు తను చేస్తున్నట్లు కనబడుతూనే మోహన్ మీద కేసు మరింత బలపడేటట్లు చూస్తాడు. మోహన్‌కు ఉరిశిక్ష పడితే నలుగురితోపాటు తనూ మొసలి కన్నీళ్ళు కారుస్తాడు. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ శేషగిరి మీదకు అనుమానం రాదు. అందుకే తన మనిషిని పరిశోధనలోకి దింపాడు. డిటెక్టివ్ రామారావు శేషగిరి

మనిషయియుండాలి.

రెండవది శేషగిరికి నామీద పూర్తి నమ్మకం ఏర్పడి ఉండాలి. శివరావు హత్యకు నేను ప్రత్యక్షసాక్షిని. నేను చెప్పేవరకూ శేషగిరిమీదకు ఎవరి అనుమానమూ పోదు.

"డిటెక్టివ్ రామారావు గురించి శేషగిరిగారి కెలా తెలుసు?" అనడిగాను. సమాధానం గురించి చాలా కుతూహలంగా ఎదురు చూస్తూన్నాను.

"ఇదివరలో ఒక పర్యాయం రామారావు హైదరాబాద్ లో ఇబ్బందిలో ఇరుక్కున్న శేషగిరిని రక్షించేడట. అది స్వానుభవమనుకోండి, లేకపోతే రామారావుగారు దేశంలో చాలామందికి తెలుసు. దొంగలకూ, హంతకులకూ ఆయన సింహస్వప్నం" అన్నాడు మాధవరావు.

అందులోని నిజనిజాలు నాకు తెలియవు. నేనెప్పుడూ డిటెక్టివ్ రామారావు పేరు వినలేదు. అయినా హత్యలూ పోలీసులూ, డిటెక్టివులూ వగైరా విషయాలమీద నాకాట్టే ఆసక్తి లేదు. అందువల్ల నేను వినకపోయినప్పటికీ ఆయన గొప్పవాడ యుండవచ్చు. ఆయన నిజంగా నే గొప్పవాడైన పక్షంలో శేషగిరి వ్యవహారం కొరివితో తల గోక్కున్నట్లే అవుతుంది.

"ఈ విషయంలో మీరేమీ దిగులు పడకండి. నేను చేయగలిగింది నేను చేస్తాను. అవసరపడే పక్షంలో మీ అబ్బాయి ప్రాణాలు రక్షించడం కోసం చిన్న అబద్ధం కూడా చెబుతాను" అన్నాను ఆలోచిస్తూ.

"మీ మేలు మరచిపోలేను. ఒక్కగానొక్క కొడుకు" అంటూ కళ్ళనీళ్ళొత్తుకున్నాడు మాధవరావు.

10

స్కూలుకు బయలు దేరబోతూండగా మా యింటికో అమ్మాయి వచ్చింది. మనిషి వన్నెలవిసనకర్రలా ఉంది. ముఖంలో అందముంది. వయస్సు ఇరవైకి లోపుండదని నాకు తోచింది.

"మీరే శివశంకరం మేష్టారనుకుంటాను" అందామె.

"అవును. నువ్వెవరు?" అనడిగాను.

"మరోలా అనుకోకపోతే ఒక అయిదు నిముషాలు మీతో మాట్లాడాలి" అందామె.

వాచీ చూసుకుని "అలాగే కానీ, ముందుగా మీ రెవరో తెలుసుకోవచ్చా?" అనడిగాను.

"నన్ను కామిని అంటారు. గుడి వీధిలో కామిని మేడంటే అందరికీ తెలుసు" అందామె సంకోచంగా.

ఆ అందరిలో నేనూ ఉన్నానని ఒప్పుకునేందుకు సిగ్గేసింది. "నీ మేడ సంగతి తెలియదు కానీ, గుడివీధి గురించి ఆనోటా ఈనోటా విన్నాను" అన్నాను వెనకడుగు వేస్తూ.

ఇద్దరం చెరో కుర్చీలో కూర్చున్నాం.

"ఇక్కడికి రావడంలో నా స్వార్థం మాత్రమే కాక మీ మేలు కోరడం కూడా ఉన్నదని మనవి చేసుకుంటున్నాను" అంది కామిని.

"ఏమిటో త్వరగా చెప్పు. అవతల స్కూలుకు టైము కావస్తోంది" అన్నాను.

"ఏమిలేదు, మోహన్ని నిర్దోషిగా నిరూపించడానికి మీరు తప్పుడు సాక్ష్యమివ్వబోతున్నట్లు తెలిసింది. అలా చేయడంవల్ల మీకేనష్టమని హెచ్చరించడానికి వచ్చాను" అంది కామిని.

ఆశ్చర్యపోయాను. అప్రయత్నంగా "ఈ విషయం నీ దాకా ఎలా వచ్చింది?" అని నాలిక్కరుచుకున్నాను. నా ప్రశ్నలోనే ఆరోపణ నంగీకరించడం జరిగిపోయింది.

కామిని నవ్వింది, "నాది మీకులా సాఫీ అయిన జీవితం కాదు. నా బాట నలుగురూ నడిచేది కాదు. ఇంకోలా చెప్పాలంటే నలుగురు నడిచే బాటను నేను" అని ఒక్కక్షణం ఆగిందామె. "కాలు జారిందని బాధ పడనవసం లేకుండా, క్రిందపడ్డ నా చేతికి రత్నాలు దొరికాయి. అప్పుడు నేనదే నా వృత్తిగా స్వీకరించాను. వృత్తిలోకి దిగేక విలాసాలు పెరిగాయి. ఖర్చులూ పెరిగాయి. అందుకని సంపాదించడానికి రకరకాల మార్గాలెన్నుకున్నాను.

ఆ మార్గాల్లో ఒకటి శివరావు స్నేహం. పేరు పొందిన ధనికవ్యక్తుల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేసే అవకాశం నా ద్వారా శివరావుకు లభించింది. నాకు అందచందాలున్నాయి. వయసుంది. వయసుకు తగ్గ వంపులున్నాయి. ఆ వంపు సొంపులను సొమ్ము చేసుకునే తెలివి తేటలున్నాయి. నా వంటి ఆడది, పురుషులోకాన్నో ఊపు ఊపగలదనడానికి నేనే సాక్ష్యం! ముసలి వాళ్ళే నాకు లొంగిపోయినప్పుడు యువకులో లెక్కకాదు. అలాంటి కొంతమంది యువకుల్లో మోహన్ ఒకడు."

నేను వాచీ చూసుకున్నాను.

కామిని మళ్ళీనవ్వింది. "కంగారు పడకండి మేస్టారూ. ఒక పూట బడికి ఆలశ్యంగా వెడితే ఏదైనా సమాధానం చెప్పుకోవచ్చు. కానీ నేను చెప్పేది వినకపోతే జీవితాంతం విచారించవలసి ఉంటుంది."

"చెప్పదల్చుకున్న దేదో త్వరగా చెప్పొచ్చుగా" అన్నాన్నేను కాస్త విసుగును ప్రదర్శిస్తూ. కానీ, నాకు వినాలని మనసులో చాలా కుతూహలంగా ఉంది.

"చెబుతున్నానుగా" అంది కామిని. ఆమె తనవానిటీ బ్యాగులోంచి ఒక ఫోటోతీసి నాకు అందించింది. చూసి అదిరిపడ్డాను. అందులో మోహన్, కామిని సభ్యప్రపంచం హర్షించని అసభ్యకరమైన విధంగా ఉన్నారు. ఆ ఫోటో నాకు కామిని ఎందుకు చూపించిందో అర్థం కాలేదు. నా ముఖ భావాలను గమనించడానికి కాసేపు ఆగి మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది కామిని.

"ఇదీ మోహన్ చరిత్ర. అతని చర్యను నేను దృశ్య కావ్యంగా మలిచాను. ఈ ఫోటో బయటపడితే నాకేం ఫరవాలేదు. నా బ్రతుకు నలుగురికీ తెలిసినదే కాని, మోహన్ వ్యభిచారం చేసినట్లు తిరుగులేని ఋజువు దొరుకుతుంది. తప్పులు చేయకుండా ఉండలేని ఈ శ్రీమంతుని బిడ్డకు చేసిన తప్పు బయటపడితే మాత్రం పరువుపోతుందిట. ఆ పరువును కాపాడుకోవడం కోసం శివరావు కతను నాలుగైదు వేల వరకూ చెల్లించుకున్నాడు. అందులో నాకూ వాటా ఉండి ఉండాలని అనుమానించాడు. నేను నిర్దోషిత్వాన్నభినయించాను. అతను నమ్మలేదు. నా సహకారం లేకుండా నా యింట్లో ఫోటోలెలా తీయగలడని అడిగేడు. ఆ శివరావెవరో నాకు తెలియదనీ, కావాలంటే అతని ఎదురుగానే నా నిర్దోషిత్వాన్ని నిరూపించుకుంటానని అన్నాను. ఆ ప్రకారం ఒక రోజు మోహన్, నేను కలిసి వెళ్ళాం, శివరావుతో మాట్లాడడానికి...,"

ఆశ్చర్యంగా వింటున్నాను. కామిని ఏం చెప్పబోతోందో నాకు తెలుసుకోవాలని చాలా కుతూహలంగా ఉంది. మరొక్కసారి చూసి ఆ ఫోటోను కామినికి తిరిగి ఇచ్చేశాను. ఫోటోను తిరిగి బ్యాగులో పెట్టుకుంటూ అంది కామిని "డబ్బు కక్కుర్తి ఉంటే తప్ప, ఈ ఫోటో చూసిన ఏ ఆడపిల్ల తండ్రీ తన కూతుర్ని మోహన్ కివ్వడానికి సిద్ధపడడు."

ఆ మాటలు సూటిగా నాకే తగిలాయి. రామావతి, మోహన్‌ల ప్రేమ కథ ఈమెకు తెలుసా? జైలునించి విడుదలయ్యేక మోహన్ నా ఇంటల్లుడు కావచ్చునని తెలిసే నాకా ఫోటో చూపించిందామె.

"మీరిద్దరూ శివరావు దగ్గరకు వెళ్ళేక ఏం జరిగింది?" అనడిగాను.

"అనుకోనిదే జరిగింది. అక్కడ సంభాషణ తప్పు త్రోవతొక్కింది. ఆ వేశంలో మోహన్ శివరావును హత్య చేశాడు" అంది కామిని.

"నేను నమ్మను" అన్నాను. ఎలా నమ్ముతాను? నా కళ్ళారా చూసిన దృశ్యం వేరే ఉంది మరి!

"ఎందువల్ల?" అంది కామిని అదోలా నా వంక చూస్తూ.

హఠాత్తుగా నే నేదో ట్రాప్‌లో పడుతున్నానేమోనని తోచింది. ఒకసారి రామారావు పేరుతో నకిలీ డిటెక్టివ్ వచ్చి వెళ్ళాడు. అప్పుడు నోరు జారినందుకు నన్ను చంపడానికి ప్రయత్నం జరిగింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ అటువంటి ప్రయత్నమేదయినా జరుగుతోందా? తెలివిగా నా చేత నిజం చెప్పించాలని చూస్తున్నారా? ఈసారి ఇది

మాధవరావు తరఫున డిటెక్టివ్ రామారావు వేసిన పథక మేమో.

నన్ను నేను తమాయించుకుని "హంతకు డెవరో తెలుసుకోవాలని పోలీసులు నానా అవస్థాపడుతున్నారు. నీ సాక్ష్యం వాళ్ళ పని సులభం చేస్తుంది. అదీకాక నీ స్నేహితుడు శివరావును చంపిన దుర్మార్గుడికి శిక్ష పడాలని తాపత్రయం నీ కుండాలి. అదేమీ లేదు కాబట్టి" అని సూచిస్తున్నట్లుగా ఆగిపోయాను.

కామిని చాలా అందంగానవ్వి "మేస్టారూ, మీరు మీకులా ఆలోచిస్తున్నారు. నాకులా ఆలోచిస్తే అన్నీ మీకు అర్థమైపోతాయి. శివరావు నాకు స్నేహితుడే కావచ్చు. కానీ, బాగా ఆత్మాభిమానపరుడు. అతని కారణంగా నా కష్టమర్సు తగ్గారు. చాలామంది భయపడుతున్నారు కూడా నా దగ్గరకు రావడానికి. అతనికీ నాకు సంబంధంలేదని నమ్మించడం కాస్త కష్టంగానే ఉంది. శివరావు రంగంలోనించి తప్పుకుంటే అది నాకు మంచిదే అదలాగుంచండి. శివరావుకు మోహన్‌ని గురించి ఎవ్వరూ ఊహించలేని మరో రహస్యం తెలిసింది. అది చెప్పినప్పుడే మోహన్ ఆవేశపడి, అతన్ని చంపేశాడు. మీరు నమ్మినా నమ్మకపోయినా ఇది నిజం. ఆ నిజానికి నేను ప్రత్యక్షసాక్షిని" అంది.

"మేస్టారూ. ఈ విషయం నేను పోలీసుల కెందుకు చెప్పాలి ? మోహన్ ప్రాణాలిప్పుడు నా గుప్పిట్లో ఉన్నాయి. మోహన్ తండ్రి లక్షాధికారి. అందుకే ఆయనతో బేరం పెట్టాను. నేనీ రహస్యాన్ని దాచినందుకు లక్షరూపాయలు కావాలన్నాను. మొదట్లో మాధవరావు

గారంగీకరించేటట్లైతే కనపడ్డారు. కానీ, ఎలా దొరికేరో ఆయనకు మీరు దొరికారు. దాంతో నా లక్షరూపాయల బేరమూ ఎగిరిపోయేలా ఉంది. చూస్తూ చూస్తూ లక్ష రూపాయలనెలా వదులు కోగలను? అందుకే మీ దగ్గర కొచ్చాను."

"నావల్ల ఏమిటి నీకు ప్రయోజనం!"

"ఈ కేసులో మీరు సాక్ష్యం చెప్పడం ద్వారా— నాకు లక్ష రూపాయల నష్టవస్తుంది. ఆ తర్వాత మీది తప్పుడు సాక్ష్యమని నేను ఋజువు చేయగలను. అప్పుడు మీ పరువు గంగపాలవుతుంది. మీ ఉద్యోగం, మీ రూపం చూస్తూంటే మీరు చాల నీతిపరుల్లా కనబడు తున్నారు. ఒక నిర్దోషిని ప్రమాదం నుంచి రక్షించదల్చు కున్న పక్షంలో ఎలాగూ ఇప్పుడు ప్రాసెక్యూషన్ కేసంత బలంగా లేదు. నేనూ మాధవరావుగారు బేరం సెటిల్ చేసుకున్నాక అతనెలాగూ తప్పక విడుదలచేయ బడుతా డని నాకు నమ్మకముంది. అందువల్ల ఏవిధంగానూ కూడా మీరీ కేసులో జోక్యం చేసుకోవలసిన అవసరం నాకు కన బడడం లేదు" అంది కామిని.

క్షణం ఆలోచించి "నువ్వు చెప్పేది అబద్ధం. శివ రావును చంపిన వాణ్ణి నేను కళ్ళారా చూశాను. ఆ నిజాన్ని అబద్ధంగా ఋజువు చేయడం నీవల్ల కాదు" అన్నాను.

"హత్య ఎందుకు, ఎప్పుడు, ఎల్లా జరిగిందో వివరంగా తెలిసినదాన్ని హెచ్చరిస్తున్నాను, అనవసరంగా తొందర పడి నవ్వులపాలు కాకండి. ఇది చెప్పడానికే వచ్చాను..." అంటూ లేచింది కామిని. నేనూ లేచాను.

వెళ్ళిపోతూ మళ్ళీ అంది కామిని. "నాలాంటి దానికి పరువు గురించిన బాధలేదు. మీ గురించి నాకు బాధగా ఉంది. నా మాటలు గుర్తుంచుకోండి వస్తాను..."

11

"ఆ కామినికీ భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోయినట్లే. మీరేమీ భయపడకండి. సంగతి నేను చూసుకుంటాను. మీరు మాత్రం సాక్ష్యమివ్వడానికి జంకకండి. ఎందుకంటే మీరలా సాక్ష్యం పలకడం ద్వారా ఈ కేసు శాశ్వతంగా మూతబడిపోతుంది. మీరు చెప్పిన మనిషి వాళ్ళకెలాగూ దొరకడు. అటు మోహన్, ఇటు నేనూకూడా రక్షించబడతాం" అన్నాడు శేషగిరి.

"అసలు చెప్పకుండా ఊరుకోడానికి బాగానే వుంది కానీ ప్రత్యక్ష సాక్షినంటూ ముందుకు వచ్చి అబద్ధం చెప్పడానికి భయంగా ఉంది..."అన్నాను సంకోచిస్తూ.

"అప్పుడప్పుడు అశ్వద్ధామ హతః కుంజరః లాంటి నిజాలు చెబుతూ ఉండాలి మాబోటి వాళ్ళకోసం. ఇలాంటి వాళ్ళకి సాక్షాత్తూ శ్రీకృష్ణుడు మద్దతు ఉందనుకోండి" అన్నాడు శేషగిరి.

సమయానుకూలంగా పురాణ గాథల్నుపయోగించుకోగల శక్తి ఉన్న శేషగిరి ఆ పురాణాల్లోంచి నేర్చుకున్నదేమిటి? నా కళ్ళముందు శివరావు గుండెల్లో కత్తి పిడిని తుడుస్తూన్న శేషగిరి కనిపించాడు.

ఎటొచ్చీ అంతా మిస్టరీగా కనబడింది నాకు. నేను చూసిన హత్యకు తను ప్రత్యక్షసాక్షినంటుంది కామిని. హత్య ప్రదేశంలో నేను శేషగిరిని చూస్తే తను మోహన్ హత్య చేసాడంటోంది. ఎంత బరితెగించిన అబద్ధాలు?

శేషగిరితో మాట్లాడి బయట పడ్డాక ఒక పర్యాయం మాధవరావుగారింటికూడా వెళ్ళిరావాలనిపించింది. కామిని చెప్పిన నిజాన్నాయనకూ తెలియబర్చాలని అనుకున్నాను. నేను వెళ్ళేసరికి మాధవరావుగారింట్లోంచి ఏవో మాటలు వినపడి గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయాను. ఆ మాటలు నా గురించే—

"చూస్తూ చూస్తూ ఆ దరిద్రపు కొంపనుంచి తెచ్చుకోమంటారా ఈ యింటి కోడల్ని..." మాధవరావు కోపంగా అంటున్నాడు.

దానికి సమాధానంగా మరో కంఠం "కంగారుపడకండి ఏరు దాటేక బోడి మల్లయన్న సామెత ఉండనే ఉంది. ఇది కేవలం శివశంకరంగారిని బుట్టలో వేసుకునేందుకు నేను వేసిన పథకం. ఆ అమ్మాయి నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు నేనామెతో వివరంగా మాట్లాడి మోహన్ లాంటి నిర్దోషిని కాపాడ్డానికి తన సహకారం కొంతవరకూ కావాలని చెప్పాను. ఆమె అంగీకరించింది. ఆమెకు మోహన్ మీద ఏమీ ఆశలులేవు. ఎటొచ్చీ శివశంకరం గారికి తెలిసిన నిజం బయటపడడంకోసం ఆమె తాత్కాలికంగా అబద్ధమాడ్డానికి ఒప్పుకుంది..." అంది.

"అసలా అమ్మాయి మీదగ్గరకెందుకొచ్చింది?"

సధానమిస్తున్నది రామారావు కంఠమని తెలుస్తూనే ఉంది. "ఆ రాత్రి వాళ్ళనాన్న మీద హత్యా ప్రయోగం జరిగిందని ఆ అమ్మాయికి తోచింది. అదే రోజు సాయంత్రం నకిలీ డిటెక్టివ్ రావడం ఆమె అనుమానాన్ని పెంచింది. దాంతో తండ్రికి చెప్పకుండా నా దగ్గరికే వచ్చేసింది. అప్పుడే నేనో పథకం వేశాను. మోహన్ కూడా తన

పాత్రను రక్తి కట్టించాడు. ఇంక ఒకటి రెండ్రోజుల్లో శివశంకరంగారి నోటి వెంట రహస్యం బయట పడగలదని ఆశిస్తున్నాను. చేసిన సహాయానికి ప్రతిఫలంగా ఆయనకు కొంత డబ్బు ముట్టచెప్పవచ్చు..."

"మోహన్ విడుదలవుతాడంటారా?"

"అతన్ని హంతకుడుగా నిరూపించడం కష్టమే! డైరెక్ట్ ఎవిడెన్సులేకుండా ఊహతో ఒక మనిషిని హంతకుడుగా నిరూపిస్తే చట్టం అంగీకరించదు. ప్రాసిక్యూషన్ ఎంత బలంగా కేసు తయారు చేసుకున్నా శివశంకరంగారి సాక్ష్యం దాన్ని ఛిన్నాభిన్నం చేసేయగలదు..." అన్నాడు రామారావు.

వారి సంభాషణను నేనింక వినదల్చుకోలేదు. నన్ను పీడిస్తున్న కొన్ని సందేహాలకు వాళ్ళ ప్రశ్నలలో సమాధానాలు లభించాయి. రామావతికీ, మోహన్‌కి పూర్వ పరిచయం లేదు. మోహన్ రామావతిని ప్రేమిస్తున్నాడన్నది అబద్ధం. మోహన్ తన ఇంటల్లుడు కావడం అసంభవం!

తేలిగ్గా నిట్టూర్చాను నేను, కానీ నా బలహీనత నాధారం చేసుకుని నన్ను మోసం చేయడానికి ప్రయత్నించిన డిటెక్టివ్ రామారావంటే నాకు చాలా కోపంగా ఉంది. ఆశపెట్టడానికి నేనేమైనా చంటిపిల్లాడినా? అతను నన్నెవిధంగా అంచనా వేశాడు.

అప్పటికి టైము ఏడుగంటల ముప్పై నిమిషాలయింది. నేను నా కలవాటైన కిళ్ళీ దుకాణం ముందు కాసేపు ఆగాను. ఆ కిళ్ళీ దుకాణంలో చాలా వార్తాపత్రికలూ, పుస్తకాలూకూడా అమ్ముతారు. ఏదైనా వార్తాపత్రికను

తీసుకుని ఓసారి పేజీలు తిరగేసి మళ్ళీ అక్కడ పెట్టేసే చనువూ, స్వతంత్రమూ నాకా దుకాణంలో ఉన్నాయి.

పేపరు చదువుతుండగా వెనకనుంచి ఎవరిదో చేయి నా భుజంమీద పడింది. ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాను. డిటెక్టివ్ రామారావు.

అతను నావంక నవ్వుతూ చూసి "మీతో అర్జంటుగా మాట్లాడాల్సిన విషయముంది, వస్తారా?" అనడిగేడు.

చేతిలోని పేపరు తీసి మడత పెట్టి దొంతరలో పెట్టేసి కిళ్ళీ కొట్టతని దగ్గర సెలవు తీసుకుని రామారావుతో బయల్దేరాను. దగ్గర్లో ఉన్న పార్కుకి తీసుకు పోయాడతను.

"మీరిప్పుడు మాధవరావుగారింటి దగ్గర్నుంచే కదూ వస్తుంట" అన్నాడు రామారావు.

"అవును."

"వచ్చిన వారు లోపలకు రాకుండా గుమ్మంలోంచే వెళ్ళిపోయారేం?"

"మీరు నన్ను చూశారా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

రామారావు నవ్వి "ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ లంతటి అజాగ్రత్తగా ఉంటారనుకోకండి. మీరు వస్తున్నట్లు చూసేకనే మా సంభాషణ మీరు వినవలసిన టాపిక్ లోకి మారింది" అన్నాడు.

"అంటే నేను వినాలనే అలా మాట్లాడేమంటారు?" అన్నాను అపనమ్మకంతో.

"అనడం కాదు నిజమే. మీ చేత సాక్ష్యం చెప్పించడంకోసం నేనాడిన అబద్ధం ప్రమాదకరమైనదని నాకు తోచింది. మీవంటి సంస్కారవంతుల్ని అబద్ధం ఎంతగా గాయపర్చగలదో ఊహించేక నా తప్పు నేను సవరించుకో

వాలనుకున్నాను. అందుకే మాధవరావుగారితో మాట్లాడుతూ గుమ్మందాకా వచ్చిన నాకు గేట్లోంచి ఏదో ఆలోచిస్తూ వస్తున్న మీరు కనిపించారు. వెంటనే సంభాషణ మార్చాను...''

అసందర్భంగా తోచాయి నాకు రామారావు మాటలు. నన్ను వాళ్ళు చూసి ఉండరన్న నమ్మకం బాగా ఉంది నాకు. తీరా నేను వెళ్ళిపోబోయే ముందు నన్ను చూసుంటాడు రామారావు. జరిగినది గ్రహించి వెంటనే నన్ను ఫాలో చేసి వుంటాడు. ప్రతీ విషయం చాలా తికమకగా ఉంటోంది నాకు...

''అని చెప్పడానికే ఇప్పుడు నన్ను కలుసుకున్నారా?'' అన్నాడు.

''కాదు. మీరేం చెప్పడానికి వచ్చేరో తెలుసుకుందుకు.''

అవును నేను మాధవరావుగారికి కామిని విషయం చెప్పాలని వెళ్ళాను. వాళ్ళ సంభాషణ విన్నాక నా మనసు చెదిరి అక్రణించి బయటపడ్డాను.

''రామారావుగారూ మీరు ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్‌గా బాగా పేరు సంపాదించుకున్న వారయుండవచ్చు. అంత మాత్రాన నాబోటివాణ్ణి అవమానించడమే మీ పరిశోధనా విధానం చేసుకోవడం నేను హర్షించలేకుండా ఉన్నాను. నాకు చాలా బాధగా ఉంది.''

''మీ మనసు నొప్పిస్తే అందుకు నన్ను క్షమించమని కోరుతున్నాను. నా ఆశయాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకుని నా తప్పులన్నీ మన్నించాలి మీరు...'' రామారావు వినయంగా అన్నాడు.

"అన్నీ అబద్ధాలే చెప్పారు మీరు నాకు. పోలీసుల దగ్గర ఆ ఇంటి తలుపుల మీద పడ్డ నా వేలిముద్రలున్నాయన్నారు. అది అబద్ధం. తర్వాత మోహన్ నా కూతుర్ని ప్రేమిస్తున్నాడన్నారు. అదీ అబద్ధమే! ప్రతివారూ నా దగ్గర అబద్ధాలాడేవారే ఈ రోజు ఉదయం కామిని నా దగ్గరకు వచ్చికూడా దారుణమైన అబద్ధాలాడి వెళ్ళింది" అన్నాను విసుగ్గా ఉక్రోషంగా.

"కామిని ఎవరు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రామారావు.

"ఈ కేసు చేపట్టిన మీకు కామిని తెలియకుండా ఉంటుందని అనుకోను...ఆమె గుడివీధిలో ఉంటుంది. వ్యభిచార వృత్తి, మోహన్ కీ ఆమెకూ శారీరక సంబంధముంది. అందుకు సాక్ష్యంగా ఫోటోలున్నాయి. ఆఫోటోలు శివరావు దగ్గరున్నాయి. మోహన్ శివరావును హత్య చేయడం తను కళ్ళారా చూశానని కామిని అంటోంది" అన్నా గబగబా.

రామారావాశ్చర్యంగా అన్నీ విని నోరావలించి "మీరు కాస్త వివరంగా చెప్పాలి..."అన్నాడు.

నేను వివరంగా ఉదయం జరిగినదంతా చెప్పాను.

రామారావు సావధానంగా అంతా విని "చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. కేసు కొత్తమలుపు తిరుగుతోంది. ముగింపు ఎంతో దూరం లేదని తోస్తోంది నాకు. మాధవరావుగారు కామినికి సంబంధించిన రహస్యం నాదాకా రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడండే—ఇందులో ఏదో తిరకాసుందనిపిస్తోంది. ఇది చాలా సీరియస్ విషయం"అన్నాడు.

"మీకు కామిని విషయం తెలియదంటే నాకు నమ్మ

కంగా లేదు'' అన్నాను.

''కామినీకీ మోహన్ కూ సంబంధముందనీ ఆవిషయంలో శివరావతన్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడనీ నాకు తెలుసు. కానీ కామిని మోహన్ చేసిన హత్యకు ప్రత్యక్షసాక్షి అనీ ఆ విషయమై మాధవరావుగారిని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తోందని నాకు తెలియదు.''

''ఆమె మాధవరావుగారిని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తుందన్న విషయం నిజమో అబద్ధమో నాకు తెలియదు. ఎందుకంటే అంతకుముందామె చాలా అబద్ధాలు చెప్పింది. శివరావు హత్యకు తను ప్రత్యక్షసాక్షినన్న ఆమె మాట ఏమాత్రం నిజం కాదు'' అన్నాను ఆవేశంగా.

రామారావు కుతూహలంగా నావంక చూసి ''నాకు తెలుసు. ఆ హత్యకు మీరొక్కరే ప్రత్యక్షసాక్షి!'' అన్నాడు.

నాల్కరుచుకున్నాను. రామారావు నేనూహించిన దానికంటె చాల తెలివైనవాడు.తమాషాగా నాచేత నిజం చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ''నాకేం తెలియదు. నేనేమీ చూడలేదు...'' అన్నాను చటుక్కున.

''అయితే ఏ ఆధారంతో కామిని మాటలబద్ధమని మీరంటున్నారో చెప్పాలి...'' అన్నాడతను గంభీరంగా.

ఏదో చెబుదామని నోరు తెరిచాను కానీ ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు. రామారావు నన్ను బోల్తా కొట్టించాడనే అనాలి. ఒక్క నిమిషం ఆగి ''ఏమో నాకలా అనిపించింది'' అన్నాను.

రామారావు నవ్వాడు. ''అలా అనిపించడానికేదో

కారణముండి ఉండాలి. కామిని వేశ్యకావడం బహుశా మీ కామెపై దురభిప్రాయాన్ని కలిగించి ఉండవచ్చు. కానీ నాకు కామిని మాటలు నిజమేననిపిస్తున్నాయి. మోహన్ తప్పక హంతకుడయుండాలి. నేరం ఋజువు చేయడం నా కర్తవ్యం కానీ నేరస్థుణి రక్షించడం నా అభిమతం కాదు. కేసు మోహన్ తరఫున స్వీకరించినప్పటికీ నేరస్థుడు మోహనే అయిన పక్షంలో అతన్ని నేనే హంతకుడిగా పోలీసులముందు నిలబెడతాను. ఈ విషయం తెలిసే ఏమో మాధవరావుగారు నాదగ్గర రహస్యాన్ని దాచాడు.''

నేను సూటిగా రామారావు వంక చూసి "మీవృత్తిలో మీరెన్నడూ పొరపాటు అభిప్రాయాలు పడలేదనుకుంటున్నారా? మీరు హంతకుడిగా ఋజువు చేసే ప్రతీ ఒక్కడూ నిజమైన హంతకుడని మీరు నమ్ముతున్నారా?'' అడిగాను.

"అవును'' అన్నాడు నమ్మకంగా రామారావు.

"అయితే మీరు మోహన్‌ని హంతకుడిగా ఋజువు చేసినప్పుడు మాత్రం జీవితంలో మొట్టమొదటి సారిగా తప్పు చేశానని గ్రహించండి...'' అన్నాను.

"అంటే మోహన్ హంతకుడు కాదంటారు. ఏ ఆధారంతో ఈ మాటలు చెబుతున్నారూ అంటాను నేను.''

"హత్యను కళ్ళారా చూసిన ఒక వ్యక్తిగా'' అన్నాను.

"అయితే ఎవరు హంతకుడు.''

"అతనెవరో నాకు తెలియదు. కావాలంటే వర్ణించి చెప్పగలను'' అంటూ శేషగిరిని వర్ణించి చెప్పాను.

ఎటొచ్చీ శేషగిరికి లేని లాంగ్ హెయిరూ, మీసాలూ, మాత్రం కల్పించాను.

"మీ మాట నమ్మాలంటారు!" అన్నాడు రామారావు.

"నమ్మండి, నమ్మకపొండి—యిదే నే నివ్వబోయే సాక్ష్యం" అన్నాను.

"గుడ్. నా మాట నింత కాలానికి మన్నించినందుకు థాంక్స్. ఒక నిర్దోషికి శిక్ష పడకూడదనే అభిప్రాయంతో మీ సాయం కోరాను. కానీ, ఒక దోషిని రక్షించడాని కుపయోగపడేటట్లయితే, నేను మీ సాక్ష్యాన్నామోదించను సరిగదా, మీరు నా మాట కాదని సాక్ష్యానికి సిద్ధపడితే, తప్పని ఋజువుకూడా చేస్తాను. ఏ విషయమూ నేను కామినితో మాట్లాడేక తేలుస్తాను" అన్నాడు రామారావు.

"నా సాక్ష్యం నిజం. దాన్నబద్ధమని మీరు ఋజువు చేయలేరు" అన్నాను నమ్మకంగా.

12

కాంపోజిషన్ పుస్తకాలు దిద్దుకుంటున్నాను. సైము తొమ్మిదీ ఇరవై దాటింది. ఇంక నిద్ర వచ్చేలాగుం దనుకుంటూండగా ఎవరో తలుపు తట్టారు. వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

"శివశంకరంగారి ల్లిదేనాండ" అంటూ లోపలకు ప్రవేశించాడో అపరిచితుడు.

అతన్ని నే నంతకుముం దెన్నడూ చూడలేదు. మనిషి బక్కపలచగా వున్నాడు. కాస్త పొడుగే అని చెప్పవచ్చు. వయస్సు సుమారు ముప్పైఏళ్ళుండవచ్చు.

"ఇదే, నేనే శివశంకరాన్ని. మీ రెవరో తెలుసుకోవచ్చా?"

అతను నవ్వి, "నా పేరు శివరావు!" అన్నాడు.

నేను తుళ్ళిపడ్డాడు. "శివరావంటే."

"అదే సుబ్రహ్మణ్యం గారింట్లో హత్యచేయబడ్డ శివ రావును నేనే" అన్నాడతను.

ముందు మతిపోయినట్లనిపించింది. తర్వాత చిరాకేసింది "చూడు మిస్టర్, నేను నీకు కొత్తవాణ్ని. నీకంటె పెద్ద వాణ్ని. నాతో నువ్వు పరాచికాలాడ్డం ఏం బాగోలేదు" కోపంలో ఏకవచనప్రయోగం చేశాను.

"నిజమే కానీ, నేను మీతో పరాచికాలాడుతున్నా నని ఎందు కనుకుంటున్నారు?" అన్నాడతను నిబ్బరంగా.

"పరాచికాలు కాకపోతే నీకాస్త పిచ్చి వుందను కోవాలి."

"చచ్చిపోయినవాణ్ని నాకెందుకు సార్, అవలక్షణా లంటగడతారు?" అన్నాడు శివరావు.

నాకు తిక్కరేగింది, "నీ మాటలు వినడానికి నాకు తీరుబడి లేదు. బయటకు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాను.

"మీ రలాగంటే ఎలాగండీ,' నా హత్యకు మీరు ప్రత్యక్ష సాక్షి. మీ రిప్పుడు ప్రమాదంలో వున్నారు. నన్ను చంపిన హంతకుడు బయటపడేవరకూ మీ ప్రాణాల్ని రక్షించాల్సిన బాధ్యత నామీద లేదూ?" అన్నాడతను.

అతను వెటకారమాడుతున్నాడో, నిజం చెబు తున్నాడో తెలియని అయోమయ పరిస్థితిలో పడ్డాను.

"శివరావు నంటావు. చచ్చిపోయినవాణ్నంటావు—నీ మాటల కర్థమేమి టనుకోవాలి?" అడిగాను తీవ్రంగా.

"మీ అందరి దృష్టిలో నేను చనిపోయినవాణ్ని. కానీ, నేను చావలేదు. కత్తిపోటు తినికూడా బ్రతికాను.

నేను జీవించడం వైద్యవిజ్ఞానానికే ఒక సవాల్'' అన్నాడు శివరావు.

''ప్రతీకేవుంటే ఇంతకాలం ఏం చేస్తున్నావు?''

''పోలీసులీరోజే నన్నొదిలిపెట్టారు. నన్ను చంపిన హంతకుణ్ని పట్టుకోడానికి నేనే బయలుదేరాను. ఈ విషయంలో మీరు బాగా సహకరించగలరని తెలిసింది.''

''ఇంకా నా సహకార మెందుకూ...నువ్వే సాక్ష్య మిచ్చుకోవచ్చు'' అన్నాను వెటకారంగా. కానీ, విషయ మేమిటో నా కర్థం కాకుండా వుంది.

అసలిప్పుడు వచ్చినతను నిజంగా శివరావేనా?

మా ఇంటికి దగ్గర్లో ఒక పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ వుంది. అక్కణ్నించి శేషగిరికి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పా లనుకున్నాను.

''కావాలండీ, మీ సహకారం కావాలి. ఎంతమంది సాక్ష్యమిస్తే అంత బలపడుతుంది కేసు'' అన్నాడతను.

''అలాగే తప్పకుండా ఇస్తాను. నిన్ను చంపిన హంతకుణ్ని నేను చూడడమైతే చూశాను కానీ, యెవరో తెలియదు. తెలియజెప్పి వాణ్ని మళ్ళీ చూపించావంటే నీ కేసు మిస్టరీ తేల్తుంది. నాకు మనశ్శాంతీ లభిస్తుంది'' అన్నాను చిరాగ్గా.

''మంచిది. మీరు కోరుకున్నవన్నీ జరుగుతాయి. పునర్జన్మ నెత్తిన ఈ శివరావు అండ మీకు లభించింది. ఇంకేం భయపడకండి'' అన్నాడు శివరావు.

''చాలా థాంక్స్. నువ్వు చెప్పదల్చుకున్నది పూర్తి అయింది కాబట్టి, ఇంక వెళ్ళిపోతా వనుకుంటాను. నాకూ నిద్ర వస్తోంది'' అన్నాను నిర్మొహమాటంగా.

"క్షమించాలి. నేను వెళ్ళడానికి రాలేదు. రెండు మూడ్రోజులు మీ యింట్లో వుండడానికే వచ్చాను" అన్నాడు శివరావు.

"నా యింట్లోనా?" అన్నాను కంగారుగా. "ముక్కూ ముఖం తెలియనివాళ్ళ కింట్లో స్థానమివ్వడం నా కిష్టం లేదు. అందులోనూ నేను ప్రమాదంలో వున్నానని నువ్వే అంటున్నావు. ఆ ప్రమాదం నీ వల్లనే కాకూడదని లేదు కదా!"

శివరావు నవ్వి, "నేను బయటకు పోవడంద్వారా, మళ్ళీ హత్య చేయబడే అవకాశముంది. మీ యిల్లే నాకు శ్రీరామరక్ష. నేను మీ యింట్లో లేకపోవడంద్వారా మీరుకూడా హత్యచేయబడే అవకాశముంది. అందుకే నన్ను మీ ఇంట్లో వుండనిస్తే ఉభయతారకంగా వుంటుంది" అన్నాడు.

"మన్నించాలి. నువ్వు మరెక్కడికైనా వెళ్ళు. మా యింట్లో మాత్రం వుండొద్దు."

శివరావు ఓ క్షణం ఆలోచించి, "పోనీ, నా గురించి డిటెక్టివ్ రామారావుకి ఫోన్ చేసి కనుక్కోండి. ఆయన ఫోన్ నంబరు మీ దగ్గరున్నదని నా అభిప్రాయం" అన్నాడు.

నిజమే ననిపించింది. డిటెక్టివ్ రామారావుది కాక, శేషగిరిదికూడా నా దగ్గర ఫోన్ నంబరుంది. ఇద్దరికీ ఫోన్ చేసి ఈ విషయం చెప్పాలనుకున్నాను.

"నువ్వు చెప్పింది బాగానే వుంది" అంటూ లోపలకు వెళ్ళాను. టెలిఫోన్ నంబర్లు నోట్ చేసుకున్న పుస్తకం చూడడానికి. నా కదలికను గమనిస్తూనే శివరావు ఉత్సా

హంగా ఈల వేశాడు.

టెలిఫోన్ నంబర్ను ఓ కాగితంమీద నోట్ చేసుకుని, "నువ్వుకూడా వస్తావా?" అన్నాను.

"వస్తానండి. ఇంట్లో ఉంటే మీకేమైనా అనుమానా లుండవచ్చు" అంటూ తనూ లేచాడు శివరావు.

ఇద్దరం బూత్ దగ్గరకు వెళ్ళాం. శివరావు బయట నిలబడ్డాడు. నేను లోపలకు వెళ్ళి తలుపులు వేసుకుని ముందుగా శేషగిరికి ఫోన్ చేశాను. శేషగిరి షాక్ తిన్నాడని పించిందతని మాటలు వింటూంటే. నిజమే మరి తన చేతుల్తో తను హత్యచేసిన శివరావు మళ్ళి తిరిగివచ్చేడంటే ఎలా నమ్మగలడు?

ఆ వచ్చిన తను శివరావో కాదో తెలుసుకున్నాక ఏం చేయాలో నిర్ణయించుకుంటానని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు. శేషగిరి, తర్వాత డిటెక్టివ్ రామారావుకు ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పాను. అతను నన్ను కంగారు పడద్దనీ అతనికి ఆశ్రయమివ్వవలసిందనీ నా ప్రాణాలకు తన ప్రాణం అడ్డు వేస్తాననీ చెప్పాడు. అయినా నాకు భయంగానే ఉంది. కానీ మరి మాట్లాడలేదు. కంగారులో చేత్తో పట్టుకున్న నా పెన్ను జారి కింద పడిపోయింది. తీసుకోవడానికి వంగున్నాను. అప్పుడు నన్నాకర్షించింది ఒక వస్తువు. అంత వరకూ నేను దాన్ని చూడలేదు.

13

సిగరెట్ పెట్టెకు రెట్టింపు సైజులో ఉన్న ఆ వస్తువు ఒక టేపు రికార్డర్ అని తెలుసుకునేందుకు నాకెంతో సేపు పట్టలేదు.

ఆ టేపు రికార్డర్ ఇంకా ఆన్ పొజిషన్లో ఉంది.

అదక్కడ ఎవరు పెట్టారు? నేనెవరితో మాట్లాడతానో తెలుసుకునేటందుకే అక్కడ అది పెట్టబడిందా?

చటుక్కున దాన్నందుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాను. నేను బూత్‌లోంచి బయటకు రాగానే "మేస్టారూ, మీ పరిశీలనా శక్తి బాగానే ఉంది కాని, టేప్ రికార్డర్ ఇలాగిచ్చేయండి" అన్నాడు.

"అయితే అదక్కడ నువ్వే పెట్టావా?" అన్నాను కోపంగా.

"నేను కాదు నా మనిషి. మీ యింట్లో ఉండగా ఇందాకా నేనో ఈల వేశాను చూశారా అదివినగానే నా మనిషక్కడ టేపు రికార్డర్ పెట్టి చుట్టుపక్కల కాచు కూర్చున్నాడు. అది మీ దృష్టిలో పడుతుందని అనుకో లేదు. కానీ, ఒకోసారి అనుకోనివి జరుగుతాయి. ముందా టేపు రికార్డరిలాగిచ్చేయండి" అన్నాడు శివరావు.

నాకు భయం వేసింది. శరీరంలో వణుకు ప్రారంభ మైంది. శేషగిరి పేరు నా నోటినుంచి బయట పెట్టించ డానికి శివరావు పేరుతో వచ్చి నతను వేసిన ట్రిక్కు ఫలించింది. నన్నింక శేషగిరి బ్రతకనివ్వడు.

నేను చటుక్కున శివరావు చేయిపట్టుకున్నాను నెమ్మ దిగా అతనితో "శివరావు హత్య నేను చూశాను. నేను చూసేసరికి శివరావు చచ్చిపడి ఉన్నాడు. అతని గుండెల్లో కత్తి దిగబడి ఉంది. శేషగిరి ఆ కత్తి పిడిమీద జేబు రుమాలుతో తుడుస్తున్నాడు. ఈ విషయం నేను చూశా నని శేషగిరికి తెలుసు. నా మూలంగా అతని పేరు బయటకు వచ్చిందని తెలిస్తే నన్నింక నామరూపాలు లేకుండా నాశనం చేసేస్తాడు. నువ్వే నన్ను రక్షించాలి" అన్నాను.

శివరావు కళ్ళు ఉత్సాహంగా మెరిశాయి "ముందా రేపు రికార్డరిలాగివ్వండి మేస్టారూ!" అని అడిగి తీసుకున్నాడు. "నేను ముందే చెప్పాను గదా మీకీ రోజు ప్రమాదముందని. అందుకే నేను మీ యింట్లో ఉండదల్చుకున్నాను, మీరేమీ భయపడకండి. ఈ శివరావుండగా ఈగ కూడా వాలదు మీమీద"

నాకు భయం భయంగా ఉంది. నేనిప్పుడు శేషగిరితో పాటు శివరావుక్కూడా భయపడుతున్నాను. ఇద్దరం మళ్ళీ మా యింటికి వెళ్ళాం.

ఇద్దరం ఇంటికి వెళ్ళి కూర్చున్నాం ఓ పది నిముషాల సేపు. నాకు ధైర్యం చెప్పాడు. అతనికి మామూలుగా పక్క ఏర్పాటు చేశాను వరండాలో. "మీరు వెళ్ళిగదిలో తలుపులు బిడాయించుకుని పడుకోండి" అన్నాడు శివరావు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎవరో తలుపు తట్టారు. నేను వెళ్ళి తలుపులు తీశాను.

వచ్చిన వ్యక్తి నాకు తెలుసు "గుర్తుపట్టారా డిటెక్టివ్ రామారావు మీ యింటికి మళ్ళీ రావాల్సొచ్చింది" అన్నాడతను.

డిటెక్టివ్ రామారావు పేరుతో మొట్టమొదట నా ఇంటికి వచ్చిన నకిలీ డిటెక్టివ్ అతను.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. శివరావు కుర్చీలోంచి లేచి ఒక్క ఉదుటున అతని దగ్గరకు వచ్చి "మీరేనా డిటెక్టివ్ రామారావుగారు చాలా సంతోషంగా వుందండీ నాకు. నా హత్యకేసు మీరేకదూ పరిశోధిస్తుంట" అంటూ చేయి ముందుకు సాచాడు.

నకిలీ డిటెక్టివ్ తెల్లబోయాడు. అప్రయత్నంగానే చేతులు సాచి షేక్ హ్యాండిచ్చాడు. ఇంకా, నమ్మలేనట్లు చూస్తున్నాడతను. ఒక్క క్షణం అనంతరం తమాయించుకుని "సందేహం లేదు. మీరే శివరావు!" అన్నాడు.

"అదేంటండీ. అసలు సందేహమెందుకొచ్చింది మీకు" అన్నాడు శివరావు ఆశ్చర్యాన్నభినయిస్తూ.

"ఏమీ లేదు. మీరు మళ్ళీ ఎలా బ్రతికారు"

"ఆఁ నా ప్రాణం గట్టిది. పోస్టుమార్టం టైములో ఆగిపోయిన నా గుండె మళ్ళీ కొట్టుకోవడం ఆరంభించింది. దాంతో కొట్టుకుంటున్న కొన్ని గుండెలు మళ్ళీ ఆగిపోవడానికన్నట్టు నేను బ్రతికి వచ్చాను."

"ఇంపాసిబుల్!"

"ఇట్స్ పాసిబుల్" అన్నాడు శివరావు.

నకిలీ డిటెక్టివ్ నాకేసి చూసి "నేను మిమ్మల్ని హెచ్చరిద్దామని వచ్చాను. మీరు పెద్ద ప్రమాదంలో ఉన్నారు. కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండండి. నా హెచ్చరిక నలక్ష్యం చేయకండి. ప్రమాదం తప్పించుకోవడం మీ చేతుల్లోనే ఉందన్న విషయం మీకూ తెలుసును. వస్తాను మరి!" అని గబగబా వెళ్ళిపోయాడు.

"అతను శేషగిరి మనిషికదూ" అన్నాడు శివరావు సాలోచనగా.

అవునన్నట్లుగా తలాడించాను.

"వచ్చినవాడు శివరావేనో కాదో తెలుసుకుందుకు వచ్చాడు. ఈ రాత్రి శేషగిరికి నిద్రపట్టదు. ఆ తర్వాత మరి జైల్లోనే నిద్రపోతాడు" అని "ఇంక మీరు వెళ్ళిపడుకోండి మేస్టారూ!" అన్నాడు శివరావు.

నేను ముందు వీధి తలుపులు వేసి వచ్చాను. తర్వాత

శివరావువైపు చూస్తూ "అర్ధరాత్రి వీధి తలుపు తిసేటప్పుడు జాగ్రత్తగా ఉండు. ఒకసారి అలాంటి సందర్భంలో నే నా బంధువు కొకాయనకు ప్రాణప్రమాదంవచ్చి తప్పింది" అన్నాను.

"ఇలాంటి విషయాల్లో ఒకరు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు నాకు" అన్నాడు శివరావు సాలోచనగా.

14

"అవును కామిని నే మాట్లాడుతున్నాను."

"అర్జంటుగా మా ఇంటికి రావాలి. నేను శివశంక రాన్ని. ఇదివరలో ఒక పర్యాయం మా ఇంటి కొచ్చావు. నువ్వు చచ్చిపోయాడంటున్న శివరావు ప్రస్తుతం మా యింటిలో ఉన్నాడు."

బహుశా కామిని షాక్ తిందనుకుంటాను. మళ్ళీమాట్లా డ్డానికి కొన్ని క్షణాలు పట్టింది.

"సరే, ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తున్నాను" అవతల ఫోన్ క్లిక్ మంది.

నేను వెంటనే బయల్దేరి వచ్చి "కామిని బయల్దేరి వస్తోంది" అని శివరావుకు చెప్పాను.

శివరావు తన సరంజామాతో సిద్ధంగా ఉన్నాడు. కుర్చీ కింద టేపు రికార్డర్ పెట్టాడు.

ఒక అరగంటలో వచ్చింది కామిని. ఆమె వచ్చే ముందు రికార్డర్ ఆన్ చేసి ఉంచాడు శివరావు.

కామిని శివరావును చూస్తూనే తెల్లబోయింది "మై గాడ్ నువ్వా!"

"ఎస్ డార్లింగ్" అన్నాడు శివరావు.

"అదేమాట—అదే రూపం" కామిని అతన్ని విచిత్రంగా చూస్తూ అంది.

"అదేమిటి డార్లింగ్ నీ మాటలు నాకర్థం కావడం లేదు."

కామిని కుర్చీలో చతికిలబడింది "ఎవరున్నువ్వు? ఎందుకొచ్చావ్?" అంది శివరావు వంక తీవ్రంగా చూస్తూ.

"నేను లేక నీ బిజినెస్ పడిపోయిందిగదా. అందుకని తిరిగివచ్చాను. పనిలోపనిగా నన్ను హత్యచేసిన వాళ్ళను పట్టివ్వడం నావల్లనే జరిగితే బాగుంటుంది కదా అని తోచి."

"మాటలు కట్టిపెట్టు నువ్వు శివరావువి కాదు" అంది కామిని.

"ఎలా చెప్పగలవ్!" శివరావు వేళాకోళంగా అన్నాడు.

"శివరావు చచ్చిపోయాడు. మోహన్ అతన్ని పొడిచి చంపేశాడు" అంది కామిని.

"పొడిచేడన్నమాట నిజం కానీ, నేను చావలేదు."

"ఎంపాసిబుల్. శివరావు చచ్చేదాకా అక్కడే ఉన్నాన్నేను, నాడి ఆగిపోయేకనే అక్కణ్నించి కదలలేదునేను."

"ఓహో! అయితే శివరావు హత్యకు నువ్వే ప్రత్యక్షసాక్షి వన్నమాట!"

"అవు" అంది కామిని.

"మిస్ కామినీ. నేను చచ్చి బ్రతికాను, మీరందరూ చనిపోయాడనుకుంటున్న శివరావుని నేనే. అయినాకూడా నాముందే అబద్ధాలు చెబుతున్నావంటే నువ్వెంత గుండెలు తీసిన బంటువో తెలుస్తుంది" అన్నాడు.

కామిని చిత్రంగా చూసింది శివరావు వంక. ఒక్క నిముషం ఆగి "మోహన్ని రక్షించడం కోసం మాధవరావుగారు పోలీసులకు డబ్బిచ్చి నకిలీ శివరావుని తయారు

చేయించాడన్నమాట. ఇప్పుడు కేసు రూపమే మారి పోతుంది. నువ్వెవరివో నాకు తెలియదు. నాకు లక్షు రూపాయల ఆదాయాన్ని పోగొట్టాలని చూస్తూన్నావు. నేనది సహించను. సహించలేను. నేను శివరావు హత్య కళ్ళారా చూశాను. మోహన్ హత్య చేశాడు. ఈ విష యాన్ని పోలీస్టేషన్లో ఇప్పుడే చెప్పివస్తాను. నువ్వో వేళ నిజంగా శివరావువే అయుండినప్పటికీ హత్యా ప్రయత్నం నేరానికైనా మోహన్‌కు కొంత శిక్ష పడుతుంది. ఆఖరి ప్రయత్నంగా మాధవరావు గారిని హెచ్చరిస్తాను'' అంది.

''నన్ను హత్య చేసిందెవరో నాకంటే నీకు బాగా తెలుస్తుందను కుంటున్నావా కామినీ!'' అన్నాడు శివరావు వ్యంగ్యంగా.

''తెలుస్తుంది. ఎందుకంటే నువ్వంటున్న నువ్వు నువ్వు కాదు.'' అంది కామిని.

''సరే. నేను శివరావుని కాదనుకో! అప్పుడు కూడా నీ సాక్ష్యానికి సవాలుంది. ఆ సవాలు ఈ శివశంకరంగారి వద్దనే వుంది.''

కామిని నవ్వింది. ''ఎవరి సవాలునూ నేను లెక్క చేయను. మోహన్ హంతకుడు. దీన్నెవరూ అబద్ధమన లేరు.''

''అలాగా! అయితే హంతకుడు శేషగిరి అని శివశంకరం గారంటున్నారు. ఈ కేసులో ఆయన కూడా ప్రత్యక్ష సాక్షి'' అన్నాడు శివరావు.

కామిని తెల్లబోయి నా వంక చూసింది. ''ఇంతకాలం మీరు కల్పించబడ్డ సాక్షి అనుకుంటున్నాను. శేషగిరిగారిని

మీరు హంతకుడంటున్నారంటే ఇందులో ఏదో మోస ముంది!"

"మోసం నీలో వుంది." అన్నాడు శివరావు.

కామిని కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. ఆమె నా వంక తీవ్రంగా చూసి "మేస్టారూ! అబద్ధమాడకండి. నిజంగా మీరు శివరావు హత్యను కళ్ళారా చూశారా?" అనడి గింది.

నేను క్షణం తటపటాయించి జరిగినది వివరంగా చెప్పా నామెకు.

నేను చెప్పినది వింటూనే కామిని ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది. వరండాలో కాస్సేపు నిశ్శబ్దం రాజ్య మేలింది. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ కామిని అంది. "శివ శంకరంగారు నిజమే చెబుతున్నారు. ఇప్పుడంతా నా కర్థ మైంది. మోహన్ చేతిలో శివరావు చచ్చిన కొన్ని క్షణా లకు శేషగిరి ఇక్కడకు వచ్చి పరిస్థితి నర్థంచేసుకుని అతన్ని రక్షించడంకోసం కత్తి పిడిమీద వేలిముద్రలు తుడిచేసి వుంటారు."

శివరావు నవ్వాడు బిగ్గరగా. "కామిని! నీ ఊహా బలాన్ని కొనియాడకుండా వుండలేను. మోహన్ నీ కేసులో ఇరికించాలని కథను చాలా అందంగా మలిచావు కానీ, శేషగిరికి మోహన్ని రక్షించాల్సిన అవసరమేముంది?" అన్నాడు.

కామిని నవ్వి, "ఎంతయినా రక్తసంబంధం కదా! చూస్తూ చూస్తూ ఏ తండ్రి ప్రమాదంలో వదిలిపెట్టే స్తాడు!" అంది.

తెల్లబోయాను నేను.

15

శివరావు బ్లాక్ మెయిలర్ రూపంలో ప్రవేశించిన ప్రభుత్వం ఏజంటు.

నగరంలో దొంగనోట్లు విరివిగా ప్రింటవుతున్న విషయం ఆచూకీ తీయడాని కతనీ ఊరు వచ్చాడు. ఊళ్ళోని ధన వంతుల రహస్యాలను కొన్ని తెలుసుకుని వాళ్ళను బ్లాక్ మెయిల్ చేయడం మొదలుపెట్టాడు. అందుకతను కామిని సహాయం కూడా తీసుకున్నాడు. తనకు వచ్చే డబ్బులో ఎవరు ఎలాంటి డబ్బు ఇస్తున్నారన్న విషయాన్ని తను శ్రద్ధగా పరిశీలిస్తూ ఎప్పటికప్పుడు రిపోర్టు తయారుచేసి పంపుతూండేవాడు. అతను పంపిన ఆఖరు రిపోర్టులో దొంగ నోట్ల గురించి కొంత ఆచూకీ దొరికిందనీ, రెండుమూడు రోజుల్లో నేరస్థుడు దొరకవచ్చుననీ అతను వ్రాశాడు.

ఆ నేరస్థుడు శేషగిరి అన్న విషయం అతను తన రిపోర్టులో వ్రాయలేదు. కానీ శేషగిరిని మాత్రం శివరావు బెదిరించడం మొదలుపెట్టాడు. అతను దొంగనోట్లు అచ్చువేస్తున్న విషయం తనకు తెలిసిందనీ, తనకు పాతిక వేలిస్తే రహస్యం రహస్యంగా వుండగలదనీ శివరావు శేషగిరిని హెచ్చరించాడు. శేషగిరి పాతిక వేలూ ఇచ్చినట్లయితే అతని నేరం ఇంచుమించు బుజువైపోయినట్లే!

మోహన్ తల్లి చంద్రిక మాధవరావుగారికి దూరపు వరుసలో మరదలవుతుంది. చంద్రిక పెళ్ళికాకముందే శేషగిరితో చీకటి తప్పు చేసింది. ఆ తప్పు కారణంగా ఆమె గర్భవతి అయింది. శేషగిరికి అప్పటికే పెళ్ళయి పోయింది.

చంద్రిక తలిదండ్రులు ఏం చేయాలో తోచక తికమక

పడుతున్న సమయంలో విషయం మాధవరావుగారిదాకా వెళ్ళి ఆయన చంద్రికను చేసుకునేందుకు ముందుకు వచ్చాడు. ఆయన త్యాగశీలతనందరూ అభినందించారు. వివాహం కాగానే మాధవరావు భార్యతోసహా దూరప్రాంతాలకు పోయి, అక్కడ భార్య పండంటి కొడుకును కన్నాక మళ్ళీ తిరిగి వచ్చారు. ఆ బిడ్డే మోహన్.

అయితే మాధవరావు త్యాగానికి అర్థం లేకపోలేదు' ఆయన నపుంసకుడు. ఆ విషయం నలుగురికీ తెలియడం ఆయన కిష్టంలేదు. తనూ వివాహితుడై తనకూ కొడుకో, కూతురో పుడితే తన గురించి ఎవరికీ అనుమానం రాదని ఆయన ఆశ. అందుకే గర్భవతి అని తెలిసి కూడా ఆయన చంద్రికను చేసుకునేందుకు సిద్ధపడ్డాడు. ఆ విధంగా ఆయనకు చంద్రిక తలిదండ్రులు కృతజ్ఞతతో పడివున్నారు, అటు తండ్రీ కాగలిగాడు.

అయితే చంద్రిక కింకా నూరేళ్ళ జీవితముంది. నపుంసకుడైన భర్తతో ఎన్నేళ్ళని నిగ్రహంగా వుండగలదు? ఆమె బరి తెగించేయగలదన్న భయంతో తన బిడ్డకు తండ్రి అయిన శేషగిరి ఎలాగూ ఒక పర్యాయం ఆమెను కలిశాడు కాబట్టి తన భార్యను కలుకోవచ్చునన్నట్లు భార్యకు సూచన ప్రాయంగా తెలియజేశాడు. ఆ విధంగా—కావడానికి మాధవరావు భార్య అయినప్పటికీ చంద్రిక శేషగిరికి రెండో భార్యగా వుంటూవచ్చింది. మాధవరావు ఆమోద ముంది కాబట్టి ఈ విషయం బయటివారికెవ్వరికీ తెలియదు. కానీ బ్లాక్ మెయిలింగ్ వృత్తిగా పెట్టుకున్న శివరావు ఈ సమాచారాన్ని సేకరించగలిగాడు.

కలవారి బిడ్డగా ఘనంగా పెరుగుతున్న మోహన్ కి తన

చరిత్ర తెలియజెప్పి, శేషగిరిమీద కసిగొల్పి, శేషగిరి రహస్యాలన్నీ బయటపెట్టించాలని శివరావు పథకం వేశాడు. హత్యచేయబడడానికి ముందు రోజు సాయంత్రం అతను మోహన్‌ని కలిసి, తనకు తెలిసిన రహస్యం చెప్పాడు. మోహన్ ముందు తెల్లబోయాడు. ఇదంతా శేషగిరి కారణంగానే జరిగిందనీ, అతనిమీద పగ తీర్చుకునేటందుకు మంచి ఉపాయ మొకటుందనీ, మర్నాడుదయం తన్ను ఫలానాచోట కలుసుకోమనీ చెప్పాడు. శేషగిరి విషయంలో తనకు సహాపడే పక్షంలో కామిని విషయంలో కూడా మరి బ్లాక్ మెయిల్ చేయననీ చెప్పాడు శివరావు.

కానీ కథ శివరావనుకున్న విధంగా జరగలేదు. మోహన్ ఇంటికి వెళ్ళి తల్లిని నిలదీశాడు. ఫోన్ చేసి శేషగిరిని కడిగేశాడు. ఇద్దరి కథలూ విన్నాక అతనికి తన తల్లిమీదే తప్పు లేదనిపించింది. అతను నెమ్మదిమీద శాంతించగలిగాడు. తప్పు చేయడంకంటె తప్పు బహిర్గతం కావడమే అవమాన మనుకునే నైజం అతని రక్తంలో వుంది. శివరావుని చంపేయడమే అందుకు మార్గం అనుకున్నాడతను.

తన బ్లాక్ మెయిలింగ్ డబ్బులో శివరావు కామినికి కొంత వాటా ఇవ్వవలసివుంది. అతను సరిగ్గా తన కివ్వడం లేదనీ, తన్ను మోసం వేస్తున్నాడనీ కామినికి అనుమానం వచ్చింది. ఆమె అనుమానానికి శివరావు నవ్వేసి, "అంతగా నమ్మకం లేకపోతే నాతోపాటు రా. రహస్యంగా పొంచి వుండి జరిగేది చూడు." అన్నాడు.

మర్నాడే శేషగిరి శివరావుకు పాతిక వేలిమ్చుకోవలసి వుంది. ఆ లైముకు ఒక అరగంట ముందుగా మోహన్‌తో

అపాయింట్ మెంటు పెట్టుకున్నాడు శివరావు. మోహన్ ని బాగా రెచ్చగొట్టి, అతనా స్థితిలో వుండగా శేషగిరి అక్కడకు రావాలని అతని పథకం.

శివరావు, కామిని ఇంట్లోకి వెళ్ళారు. కామిని ఎవరికీ కనబడకుండా ఒక మూల నక్కింది.

అన్న టైముకి మోహన్ వచ్చాడు. అక్కడున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

“ఏం నిర్ణయించుకున్నావ్?” అడిగేడతను.

“నువ్వు చెప్పింది అబద్ధం.” అన్నాడు మోహన్.

“నా దగ్గర ఋజువులున్నాయి.” అన్నాడు శివరావు.

“నీ కథలో కొన్ని లోపాలున్నాయి. మరోసారి చెప్పు!” అన్నాడు మోహన్. అతన్ని రెచ్చగొట్టే పద్ధతిలో మొత్తం కథంతా చెప్పాడు శివరావు.

“చాలా వివరంగా గుర్తుంచుకున్నావ్. ఈ సమాచారం ఇంకా ఎవరికైనా తెలుసా?” అన్నా మోహన్.

“మీ నాన్నకూ, శేషగిరికీ, మీ అమ్మకూ తర్వాత... ఈ రహస్యం తెలిసినవాణ్ణి నేనొక్కడినే. నా దగ్గరకు వచ్చిన రహస్యం చాలా పదిలంగా వుంటుంది. నన్ను దాటి పోదు.” అన్నాడు శివరావు.

“మంచిది.” అంటూ మోహన్ లేచాడు. “ఆ శేషగిరిని బ్రతకనివ్వను. నేనేం చేయాలో చెప్పు.” అంటూ శివరావుని సమీపించాడు. శివరావు ముఖంలో సంతోష రేఖలు కనబడ్డాయి. కానీ క్షణంలో మెరుపువేగంతో అతని గుండెల్లో కత్తి దిగబడింది. శివరావు వెనక్కు పడి పోయాడు. కత్తి బలంగా దిగబడింది. శివరావు మళ్ళీ మాట్లాడలేదు.

చాటుగా ఈ విషయం చూస్తున్న కామిని భయంతో వణికిపోయింది. ఏ రహస్యం దాచడంకోసం మోహన్ శివరావుని హత్యచేశాడో అదే రహస్యం తనకూ ఇప్పుడు తెలిసింది. పైగా హత్య తను కళ్ళారా చూసింది. ఆమె అక్కణ్ణించి ఎలాగో తెలివిగా మోహన్ కళ్ళబడకుండా బయటపడగలిగింది.

శేషగిరి వెళ్ళేసరికి మోహన్ ఇంకా అక్కడే వున్నాడు. అప్పటికి హత్య జరిగి పది నిమిషాలయిందో లేదో. జరిగింది అర్థమయింది శేషగిరికి. "హత్య చేశావా? తక్షణం దొడ్డి దారిన పారిపో!" అన్నాడు. మోహన్ పారిపోయాడు.

తర్వాత శేషగిరి గబగబా అక్కడ అన్నీ వెదికాడు. శవం జేబులో కొన్ని కాగితాలు, ఫోటోలు దొరికాయి. అవి తీసుకుని, మోహన్‌ని రక్షించడంకోసం అతనక్కడి కొచ్చిన ఆధారాలు పరిశీలించాడు. కత్తి పిడిమీద ఎందుకైనా మంచిదని వ్రేలిముద్రలు తుడుస్తున్న సమయంలో నేనాయన్ను చూశాను.

శివరావు ప్రభుత్వపు ఏజంటు కావడంతో దర్యాప్తు చాలా రహస్యంగా జరిగింది. కొన్ని ఆధారాలతో మోహన్‌ని అరెస్టు చేశారు. కానీ సరైన ఋజువులింకా లభించలేదు.

నా రెండో కూతురు రామావతి నాకూ, నకిలీ డిటెక్టివ్ కూ జరిగిన సంభాషణ అసలు డిటెక్టివ్ కు చేర్చడంతో కేసుకు మళ్ళీ ఆధారం దొరికింది. నాచేత శేషగిరి పేరు చెప్పించడంకోసం చాలా తంటాలు పడ్డారు.

ప్రతి ప్రభుత్వపు ఏజంటుకూ సాధారణంగా డూప్సు వుంటారు. అవసరాన్నిబట్టి ఈ డూప్సుని ఉపయోగించడం

జరుగుతుంది. ఈ డూప్సు కూడా అసలు ఏజంటు పోలికల్లో వుంటారు. అచ్చు ఒరిజినల్ ఏజంటులా తయారు కావడానికి కొద్దిపాటి మేకప్ చాలు. నడక, ప్రవర్తన, అలవాట్లు వగైరాలన్నీ ఒరిజినల్ ఏజంటుకిలాగానే వీరూ అలవర్చుకుంటారు. నాచేత నిజం చెప్పించడానికి ఆఖరి ప్రయత్నంగా శివరావు స్థానంలో డూప్ వచ్చాడు. ఫలితం సాధించాడు.

జరిగినదంతా గ్రహించేక నా కనిపించింది :—అంత కాలం శేషగిరి హంతకుడని నిరూపించడానికి నన్ను నేను ప్రత్యక్ష సాక్షిగా భావిస్తూవచ్చాను. కానీ హంతకుడు శేషగిరి కాదు.

అందుకే మన కళ్ళను కూడా మనం నమ్మకూడదు. కళ్ళముందేదైనా జరిగినప్పటికీ ఎవ్వరూ సాక్షులు కాలేరు. ఈ సకల చరాచర ప్రపంచంలో అన్నీ తెలిసిన ప్రత్యక్ష సాక్షి ఆ పరమాత్మ ఒక్కడే!

—: ఐపోయింది :—